

Μπεϋζιανή αντι-απολογητική - Δέκα επιχειρήματα που καταστρέφουν τον Θεό, ή πώς θα ήταν ο κόσμος αν υπήρχε Θεός

Μια Κυβέρνηση μπορεί να ισχυριστεί κανείς ότι υπάρχει μόνο εάν κυβερνά. Σε περίπτωση πλήρους απουσίας οποιασδήποτε διακυβέρνησης, το μόνο συμπέρασμα είναι ότι δεν υπάρχει Κυβέρνηση. Αντικαταστήστε τον όρο "Κυβέρνηση" με τη λέξη "Θεό".

Richard Carrier

Ακολουθούν δύο μεταφρασμένες συνδυασμένες δημοσιεύσεις του Richard Carrier με τα δέκα σημαντικότερα παραδείγματα που έρχονται συχνά πυκνά σαν επιχειρήματα της ύπαρξης του Θεού και πως αυτά ανατρέπονται με την λογική. Στη συνέχεια θα γίνει το αντίθετο. Θα δούμε τα ίδια επιχειρήματα με την προϋπόθεση ότι υπάρχει Θεός και τι θα σήμαινε αυτό για τον κόσμο.

Εδώ η αναφορά σε "Θεό", αναφέρεται σε έναν παντοδύναμο εξωκοσμικό ον, με υπερ-νόηση, υπερ-αγάπη και υπερ-δυνάμεις, κατασκευαστή του Σύμπαντος, όπως ακριβώς τον φαντάζονται οι μονοθεϊστικές θρησκείες, ενώ ο όρος "αθεΐα" αναφέρεται στην μη ύπαρξη αυτού του Θεού.

Η έμφαση δική μου καθώς και τα σχόλια σε αγκύλες.

1. Εισαγωγή.

Η Μπεϋζιανή αντι-απολογητική είναι η μέθοδος που χρησιμοποιεί την Μπεϋζιανή λογική για να μετατρέψει κάθε επιχειρήμα υπέρ του Θεού σε επιχειρήμα κατά του Θεού, απλά κατανοώντας πώς λειτουργεί η λογική των αποδείξεων και στη συνέχεια επαναφέροντας όλες τις αποδείξεις που οι θεϊστές πάντα παραλείπουν όταν προσπαθούν να προβάλλουν ένα επιχειρήμα υπέρ του Θεού. Αυτό αποκαλύπτει το γεγονός ότι όλα τα επιχειρήματα υπέρ του Θεού, είναι στην πραγματικότητα απλώς ασκήσεις απόκρυψης αποδείξεων .

Θα φανεί αυτό εδώ με μια σύντομη εφαρμογή σε δέκα από τα πιο συνηθισμένα επιχειρήματα υπέρ του Θεού, μετά από μια σύντομη επισκόπηση των εφαρμοστέων αρχών της Μπεϋζιανής λογικής. [Για αυτήν έχουμε αναφερθεί ήδη εδώ]. Όλα αυτά θα χρησιμεύσουν ως ένας εύχρηστος οδηγός σε γενικές γραμμές. Στην συνηθισμένη απολογητική τακτική επιστρατεύονται συχνά δύο κοινά κόλπα, ξανά και ξανά, για να εξαπατήσουν τους αναγνώστες τους: αφήνουν έξω αποδεικτικά στοιχεία -και αγνοούν ότι στην πραγματικότητα η συζήτηση αφορά το τί εξηγεί καλύτερα τα αποδεικτικά στοιχεία, επαναδιατυπώνοντας τη συζήτηση αντ'αυτού, ως κάτι άλλο. Απλά δημιουργούν πολύ φασαρία για να αποσπάσουν την προσοχή του αναγνώστη στο να μην προσέξει όλα όσα του κρύβουν. Μια ολέθρια μορφή ψεύδους.

1.1 Βασικό πλαίσιο

Όλα τα επιχειρήματα υπέρ και κατά του Θεού ανάγονται σε έναν έλεγχο υποθέσεων: Έχουμε ένα σύνολο αποδεικτικών στοιχείων, και πρέπει απλώς να ρωτήσουμε, ποια υπόθεση γίνεται πιο πιθανή από αυτά τα στοιχεία; Και πόσο πιο πιθανή; (Βλέπε Michael Martin & Ricki Monnier, *Η απιθανότητα του Θεού*.)

Ακόμη και τα επιχειρήματα για το λογικό αδύνατο της ύπαρξης ενός Θεού καταλήγουν πάντα εκεί, αφού το μόνο που κάνουν στην πραγματικότητα αυτά τα επιχειρήματα είναι να καταδεικνύουν ότι κάποιοι ορισμοί που αποδίδονται στον Θεό είναι λογικά αδύνατοι. Και αυτό μας αφήνει με τους λογικά δυνατούς

ορισμούς, τις υπόλοιπες «υποθέσεις περί Θεού», που δεν αντιμετωπίζουν αυτά τα προβλήματα λογικής αντίφασης. Όπως έναν Θεό που τον θεωρούμε όχι ως κυριολεκτικά παντοδύναμο (ένας ισχυρισμός που συνεπάγεται λογικές αντιφάσεις), αλλά ως παντοδύναμο μόνο με την έννοια ότι έχει όλες τις δυνάμεις που είναι λογικά δυνατόν να έχει ταυτόχρονα. (ο.π.).

Παρόμοιες περιπτώσεις είναι όλα τα επιχειρήματα για τη λογική αναγκαιότητα του Θεού. Το οντολογικό επιχείρημα, για παράδειγμα, το μόνο που αποδεικνύει είναι: Αν υπάρχει ένας παντοδύναμος Θεός, τότε είναι το μεγαλύτερο πράγμα που μπορεί να φανταστεί κανείς. Αλλά αυτό δεν μπορεί να λύσει το ερώτημα αν πράγματι υπάρχει το μεγαλύτερο πράγμα που μπορούμε να σκεφτούμε. Αυτό παραμένει μια εμπειρική υπόθεση. Παρομοίως, ο προϋποθετισμός πραγματικά δεν οδηγεί στον Θεό μέσω κάποιας μη κυκλικής οδού· στο τέλος περιορίζεται απλώς στη σύγκριση εμπειρικών υποθέσεων για το γιατί το σύμπαν υπακούει στη λογική και τα μαθηματικά αρκετά αξιόπιστα, ώστε να χρησιμοποιούμε τη λογική και τα μαθηματικά για να το κατανοήσουμε (βλ. την ανάλυσή του Richard Carrier για τα *επιχειρήματα από τη λογική και το μαθηματικό σύμπαν*). Και επιχειρήματα όπως «δεν μπορείς να πεις ότι το σύμπαν είναι άδικο ή κακό χωρίς ένα κοσμικό πρότυπο δικαιοσύνης ή κακού», όλα αυτά απλά καταρρέουν στη σύγκριση υποθέσεων για το γιατί το σύμπαν δεν συμπεριφέρεται με τον τρόπο που επιθυμούμε, και γιατί έχουμε αυτή την επιθυμία αντί για κάποια άλλη – αφού η δικαιοσύνη και η καλοσύνη είναι απλά περιγραφές πραγμάτων που μας αρέσουν και τα θέλουμε, τίποτα περισσότερο. Το να υποστηρίζουμε λοιπόν ότι είναι κάτι περισσότερο, είναι μια εμπειρική υπόθεση που πρέπει και πάλι να ελεγχθεί με βάση τα στοιχεία.

Ο σκεπτικιστικός θεϊσμός καταρρίπτεται ομοίως τη στιγμή που τίθεται το ερώτημα ως πιθανότητα. Στην πραγματικότητα, πρέπει πάντα να διαμορφώνουμε τα ερωτήματα των γεγονότων με όρους πιθανότητας. Δεν μπορείτε απλώς να πείτε ότι ο Θεός «μπορεί» να έχει μια δικαιολογία για όλα τα κακά που επιτρέπει, και ότι “μπορεί” να είναι η περίπτωση που δεν μπορούμε να ξέρουμε ποια είναι αυτά ή ούτε καν να συλλάβουμε ποια είναι αυτά, «άρα» έχει μια τέτοια δικαιολογία. **Πρέπει να ρωτήσουμε αν αυτό είναι πιθανό και πόσο πιθανό είναι.** Και αυτό σας οδηγεί πάντα πίσω στον έλεγχο υποθέσεων.

Για παράδειγμα, γιατί πιστεύετε ότι η πιθανότητα να υπάρχει δικαιολογία είναι ακόμη και 50%, όταν δεν μπορείτε καν να σκεφτείτε κάποια πιθανή δικαιολογία, και η οντότητα που ισχυρίζεται τη δικαιολογία θα μπορούσε να σας έχει πει τη δικαιολογία της, αλλά αρνείται να το κάνει όταν τη ρωτάτε; Δεν θα πιστεύατε

αυτή την υπεράσπιση από έναν εγκληματία σε μια δίκη. Αν ένας κοινός δολοφόνος έλεγε απλώς: «δεν μπορείτε να ισχυριστείτε ότι γνωρίζετε ότι δεν είχα έναν πλήρως δικαιολογημένο λόγο για να σκοτώσω, επομένως δεν μπορείτε να με κρίνετε ένοχο», θα γελούσατε κατάμουτρα του. Όχι επειδή η προϋπόθεση είναι ψευδής - στην πραγματικότητα μπορεί να είναι απολύτως αληθής: μπορεί πράγματι να έχει μια απολύτως δικαιολογημένη δικαιολογία που δεν μπορείτε να σκεφτείτε και μπορεί επίσης να έχει κάποια άλλη απολύτως δικαιολογημένη δικαιολογία για να μη σας πει ποια είναι αυτή η δικαιολογία, μια δικαιολογία για να μη σας πει που επίσης δεν μπορείτε να σκεφτείτε και που επίσης δεν μπορεί να σας πει. Εσείς δεν γελάτε γιατί αυτό δεν είναι αλήθεια. Γελάτε επειδή αυτό είναι εξαιρετικά, πραγματικά παράλογα απίθανο.

Και όμως ένας Θεός έχει απείρως μεγαλύτερη ικανότητα να πραγματοποιήσει τις επιθυμίες του χωρίς δυσμενείς συνέπειες από οποιονδήποτε κοινό εγκληματία, και απείρως μεγαλύτερη ικανότητα να μας πει γιατί δεν μπορεί. Έτσι, το να έχει ένας Θεός μια τέτοια δικαιολογία πρέπει αναγκαστικά να είναι απείρως λιγότερο πιθανό από το να έχει μια τέτοια δικαιολογία οποιοσδήποτε κοινός εγκληματίας. Και αν σκοπεύετε να αμφισβητήσετε αυτό το συμπέρασμα, επιστρέψτε στον έλεγχο υποθέσεων: έχετε κολλήσει να προτείνετε κάποια υπόθεση, την οποία πρέπει τώρα να ελέγξουμε με βάση τα διαθέσιμα στοιχεία, προτού μπορέσουμε να την υποστηρίξουμε ως πιθανή. Και αν δεν είναι πιθανή, ούτε ο Θεός είναι. Ακριβώς εκεί που ξεκινήσαμε. (Δείτε το Stephen Law, *Το Κουτί της Πανδώρας*).

Έτσι, αφού χορέψουμε άσκοπα γύρω από τον λογικό μαγικό γαϊτανάκι, θα καταλήγουμε πάντα να συγκρίνουμε τις υποθέσεις με τις αποδείξεις που τις υποστηρίζουν. Και αυτό μας ρίχνει αναγκαστικά στα δίχτυα της Μπεϋζιανής λογικής.

1.2 Μπεϋζιανή λογική

Το θεώρημα του Bayes είναι ένα μαθηματικό μοντέλο κάθε εμπειρικού συλλογισμού (βλ. Richard Carrier, *Απόδειξη της Ιστορίας*, Κεφάλαια 4 και 6). Ως εκ τούτου, μπορείτε να το χρησιμοποιήσετε για να αναλύσετε την εγκυρότητα και την ορθότητα οποιουδήποτε επιχειρήματος για πραγματικά γεγονότα. [Εμείς είδαμε ήδη εδώ τι είναι και πως μπορεί να χρησιμοποιηθεί· εσείς μπορείτε να μάθετε περισσότερα για τη συλλογιστική του Bayes από το ιστολόγιό του Carrier:

στις πηγές που παρέχει στην ενότητα **Bayes' Theorem: Lust for Glory** και σε πολλά άλλα άρθρα υπό την ετικέτα **Bayes' Theorem ή με σχετική έρευνα στο διαδίκτυο**]. Αλλά ο απλούστερος τρόπος για να το θέσουμε είναι ο εξής:

Οι πιθανότητες να είναι αληθής ένας ισχυρισμός = Οι προηγούμενες πιθανότητες να είναι αληθής ο ισχυρισμός x τις πιθανότητες των αποδεικτικών στοιχείων που να είναι αληθείς και όχι ψευδείς.

Οι πιθανότητες να συμβεί ένα πράγμα σημαίνει την πιθανότητα να συμβεί ένα πράγμα διαιρούμενη με την πιθανότητα να μην συμβεί. Αν κάτι είναι 80% πιθανό να είναι αληθινό, για παράδειγμα, τότε οι πιθανότητες είναι 80/20, ή 4 προς 1 πιθανότητες να είναι αληθινό (και επομένως 4 προς 1 να μην είναι ψευδές). Οι πιθανότητες είναι επομένως πάντα κάποια αναλογία πιθανοτήτων.

Αυτό λοιπόν που λέει το θεώρημα του Bayes είναι ότι οι πιθανότητες να είναι αληθής κάποιος ισχυρισμός είναι πάντα το γινόμενο δύο άλλων λόγων πιθανοτήτων: των «**προηγούμενων πιθανοτήτων**» (η «προηγούμενη πιθανότητα» ο ισχυρισμός να είναι αληθής, διαιρούμενη με την «προηγούμενη πιθανότητα» ο ισχυρισμός να είναι ψευδής)- **και αυτού που ονομάζεται λόγος πιθανότητας ή «συντελεστής Bayes**», ο οποίος είναι η πιθανότητα της απόδειξης αν ο ισχυρισμός είναι αληθής, διαιρούμενη με την πιθανότητα της ίδιας απόδειξης αν ο ισχυρισμός είναι ψευδής. Πολλαπλασιαζόμενες μαζί αυτές οι δύο αναλογίες, μας δίνουν τις πιθανότητες να είναι αληθής ένας ισχυρισμός. Υπάρχουν και άλλοι τρόποι να διατυπώσετε και να εργαστείτε με το θεώρημα του Bayes. Τους αναλύει ο Carrier με επεξεργασμένα παραδείγματα στο θέμα της ιστορίας στο βιβλίο του *Proving History*.

Στην πραγματικότητα, είναι αυτό που κάνουμε ήδη κάθε φορά που επιχειρηματολογούμε ή διαφωνούμε για οποιοδήποτε θέμα γεγονότων. Πάντα καταλήγουμε σε συμπεράσματα υποθέτοντας ότι γνωρίζουμε τις εκ των προτέρων πιθανότητες ενός ισχυρισμού, και υποθέτοντας ότι γνωρίζουμε πόσο πιο πιθανό είναι το αποδεικτικό στοιχείο αν ο ισχυρισμός είναι αληθινός, παρά αν είναι ψευδής (ή το αντίστροφο), και υποθέτοντας ότι γνωρίζουμε ποιες είναι οι λογικές συνέπειες καθεμιάς από αυτές τις υποθέσεις. Απλώς δεν συνειδητοποιούμε εύκολα ότι αυτή είναι μια συγκεκριμένη αλγεβρική λογική που εφαρμόζουμε στην υπόθεση.

Συχνά είμαστε ιδιαίτερα επιρρεπείς σε μη ορθούς συλλογισμούς. Μπορεί να

κάνουμε αδικαιολόγητες υποθέσεις σχετικά με τις προηγούμενες πιθανότητες ή τις πιθανότητες των αποδεικτικών στοιχείων και μπορεί να επιβεβαιώνουμε μια άκυρη πιθανότητα ακόμη και αν οι υποθέσεις μας και για τα δύο είναι σωστές. Μπορεί να συμπεράνουμε λανθασμένα ότι κάτι είναι «πολύ πιθανό», ενώ στην πραγματικότητα ακόμη και με βάση τις δικές μας υποθέσεις θα έπρεπε να συμπεράνουμε ότι δεν είναι. Και μπορεί λανθασμένα να ενεργούμε σαν οι προηγούμενες πιθανότητες να είναι ιδιαίτερα υψηλές, ενώ στην πραγματικότητα δεν είναι, ή σαν τα στοιχεία να είναι ακριβώς όπως θα έπρεπε να περιμένουμε, ενώ στην πραγματικότητα δεν είναι.

Επομένως, θα πρέπει πραγματικά να γίνουμε καλοί στην κατανόηση και τον έλεγχο της λογικής μας όταν συλλογίζομαστε γεγονότα, και να αναγνωρίζουμε ότι πάντα κάνουμε υποθέσεις σχετικά με τις πιθανότητες, να λαμβάνουμε σοβαρά υπόψη την ανάγκη να δικαιολογήσουμε αυτές τις υποθέσεις, και να βεβαιωνόμαστε ότι τα συμπεράσματά μας προκύπτουν πράγματι από αυτές.

Συνολικά, τα πράγματα που πρέπει να μάθουμε από την κατανόηση αυτού του μαθηματικού μοντέλου για την εμπειρική συλλογιστική είναι τα εξής:

1.2.1 Προηγούμενη πιθανότητα:

Τι έχει συνήθως συμβεί στο παρελθόν; Με άλλα λόγια, είναι η αξίωση που υπερασπίζεται κάποιος τυπική, ή ασυνήθιστη, ή ακόμη και εξαιρετικά ασυνήθιστη, ή όντως πρωτοφανής; Όσο πιο ασυνήθιστη είναι, τόσο χαμηλότερη είναι η προηγούμενη πιθανότητά της. Και όσο χαμηλότερη είναι η προηγούμενη πιθανότητά της, τόσο περισσότερα στοιχεία χρειάζεστε για να την πιστέψετε – σύμφωνα με τον Κανόνα της Απόδειξης.

1.2.2 Κανόνας της Απόδειξης:

Πόσο πιθανό είναι όλα τα αποδεικτικά στοιχεία αν ο ισχυρισμός είναι αληθινός; Πόσο πιθανές είναι όλες οι ίδιες αποδείξεις αν ο ισχυρισμός είναι αντίθετα ψευδής; Η διαφορά μεταξύ αυτών των δύο πιθανοτήτων είναι η ισχύς των αποδεικτικών στοιχείων υπέρ ή κατά του ισχυρισμού.

Για παράδειγμα, αν κάποια αποδεικτικά στοιχεία e είναι 1% αναμενόμενα για τον θείσμό και 100% αναμενόμενα για τον αθεϊσμό, τότε η e συνεπάγεται έναν συντελεστή Bayes υπέρ του αθεϊσμού 100 προς 1. Με άλλα λόγια, η εν λόγω

απόδειξη καθιστά τότε τον αθεϊσμό εκατό φορές πιο πιθανό από τον θεϊσμό. Και αυτό αν ο αθεϊσμός και ο θεϊσμός ξεκινούν με την ίδια πιθανότητα. Είναι ακόμη περισσότερο αν ο αθεϊσμός ήταν ήδη πιο πιθανός. Για παράδειγμα, αν ο αθεϊσμός ξεκινάει δύο φορές πιο πιθανός από τον θεϊσμό, η προσθήκη αυτού του ε τότε κάνει τον αθεϊσμό διακόσιες φορές πιο πιθανό από τον θεϊσμό (αφού $2/1 \times 100/1 = 200/1$).

1.2.3 Το ξυράφι του Όκαμ:

Η απλή διατύπωση του έχει ως εξής, “οι οντότητες δεν πρέπει να πολλαπλασιάζονται πέρα από κάθε ανάγκη” (*entia non sunt multiplicanda praeter necessitatem*). Όσον αφορά τη λογική των αποδείξεων, αυτό μεταφράζεται ως εξής:

Αν πρέπει να προσθέσετε ένα στοιχείο σε έναν ισχυρισμό προκειμένου να κάνετε τον ισχυρισμό να ταιριάζει καλύτερα με τις αποδείξεις (με άλλα λόγια, να κάνετε τις αποδείξεις πιο πιθανές για τον συγκεκριμένο ισχυρισμό από ό,τι θα ήταν οι αποδείξεις για τον συγκεκριμένο ισχυρισμό χωρίς το στοιχείο που προστέθηκε), τότε η προηγούμενη πιθανότητα του ισχυρισμού μειώνεται κατά την πιθανότητα να είναι αληθές το στοιχείο αυτό. Και αν πρέπει να προσθέσετε πολλά στοιχεία, τότε όλες οι πιθανότητές τους πολλαπλασιάζονται για να μειωθεί η εκ των προτέρων πιθανότητα του ισχυρισμού.

Δεν υπάρχει λογικά έγκυρος τρόπος να το αποφύγετε αυτό.

Για παράδειγμα, αν τα στοιχεία είναι απίθανα για τον ισχυρισμό A, αλλά γίνονται και πάλι πιθανά αν προσθέσουμε το στοιχείο X στον A (οπότε ο ισχυρισμός μας γίνεται τώρα X+A), και δεν έχουμε λόγο να πιστεύουμε ότι το X είναι πιθανό ή απίθανο, τότε η πιθανότητα του X είναι 50% (ή 0,50), και η προηγούμενη πιθανότητα του A μειώνεται τότε κατά 50%. Με άλλα λόγια, η P(A) γίνεται $P(A) \times P(X) = P(A) \times 0,50$. Η εκ των προτέρων πιθανότητα μειώνεται έτσι στο μισό, μόνο και μόνο με τον ισχυρισμό του X.

Αυτό σημαίνει ότι η προσθήκη δικαιολογιών για τους λόγους για τους οποίους ένας ισχυρισμός δεν ταιριάζει με τις αποδείξεις, συνήθως δεν διασώζει αυτόν τον ισχυρισμό, αλλά καθιστά αυτόν τον ισχυρισμό όλο και περισσότερο απίθανο.

Το ότι υπάρχει ένας άγνωστος υπεράνθρωπος, για παράδειγμα, είναι πάντα πολύ λιγότερο πιθανό από τη στιγμή που διατυπώνετε την πρόταση, από το ότι υπάρχει ένας άγνωστος βράχος ή άτομο ή κενό. Προσθέτοντας όμως τις ιδιότητες ότι αυτός ο υπεράνθρωπος, είναι αιθέριος(1), αλλά έχει όλες τις πιθανές δυνάμεις(2) και όλες τις πιθανές γνώσεις(3), και σχεδίασε και προκάλεσε αυτό το σύμπαν(4), και είναι καλός(5), και όμως είναι τόσο ολοκληρωτικά παραλυμένος(6) από κάποια άλλη άγνωστη και ακατανόητη κοσμική δύναμη(7) ώστε να είναι εντελώς ανίκανος να ενεργήσει για να διευκολύνει τη δικαιοσύνη και την καλοσύνη στο ίδιο το σύμπαν που σχεδίασε και κυβερνά υποτίθεται με αυτές τις αρχές(8), μειώνει στην πραγματικότητα την πιθανότητά του όλο και περισσότερο και όλο και περισσότερο και όλο και περισσότερο (εδώ οκτώ φορές). Έτσι, αν θέλετε να δικαιολογήσετε την πίστη σε αυτό το εξαιρετικά αξιοσημείωτο πράγμα, χρειάζεστε αποδεικτικά στοιχεία. Στην πραγματικότητα, πολλά από αυτά. Για να μην υπάρχει κανένα, υπάρχει μάλλον αποφασιστική εμπειρική απόδειξη ότι η ύπαρξη αυτού του συγκεκριμένου υπεράνθρωπου δεν είναι απλώς άγνωστη, αλλά παράλογα απίθανη.

1.3 Το κόστος της συνηγορίας δικαιολογιών

Κάθε φορά που κάποιος (και αυτό περιλαμβάνει και εσάς) προσπαθεί να «δικαιολογήσει» κάτι τέτοιο γιατί τα στοιχεία δεν προκύπτουν όπως αναμενόταν για αυτό που ισχυρίζεται, μην τον αφήνετε να ξεφύγει χωρίς κόστος (και αυτό σημαίνει επίσης να μην αφήνετε τον εαυτό σας να ξεφύγει με αυτό). Για να είναι λογικά συνεπείς, πρέπει να πολλαπλασιάσουν την πιθανότητα αυτού που ισχυρίζονταν πριν με την πιθανότητα αυτού που ισχυρίζονται τώρα. Έτσι, τώρα, η προηγούμενη πιθανότητα του ίδιου του ισχυρισμού (π.χ. «Ο Θεός υπάρχει») πρέπει να πολλαπλασιαστεί με την πιθανότητα κάθε νέας δικαιολογίας να είναι αληθινή (π.χ. «Ο Θεός έχει λόγο, που συνάδει με όλα τα άλλα που ισχυριζόμαστε γι' αυτόν, για να είναι εντελώς σιωπηλός στην τρέχουσα συζήτησή μας»).

Για παράδειγμα, όταν ο Θεός, όπως συνήθως ορίζεται, συνεπάγεται πολύ πιο προφανείς αποδείξεις για την ύπαρξή του -όπως ένα σύμπαν με πολύ διαφορετική εμφάνιση, ένα σύμπαν με πολύ καλύτερη διακυβέρνηση, πολύ περισσότερες (και πολύ πιο συνεπείς και καθολικές) επικοινωνίες από τον Θεό κ.ο.κ.- έτσι ώστε το πραγματικό σύμπαν στο οποίο βρισκόμαστε να είναι στην πραγματικότητα

απίθανο αν υπάρχει Θεός, τότε ακόμη και αν λέγαμε ότι η εκ των προτέρων πιθανότητα ενός τέτοιου Θεού είναι 50%, η εκ των υστέρων πιθανότητα (η τελική πιθανότητα) ότι υπάρχει Θεός θα είναι μικρότερη από 50%. Διότι όλες αυτές οι αποδείξεις είναι τότε λιγότερο πιθανές από ό,τι θα ήταν αν δεν υπήρχε Θεός – αφού η απουσία Θεού προβλέπει τέλεια όλη την εμφάνιση ενός απόντος Θεού. (Το οποίο είναι και ο πραγματικός λόγος για τον οποίο δικαιολογείται ο αθεϊσμός).

Ένας πιστός δεν μπορεί να το έχει αυτό, φυσικά. Έτσι θα προσπαθήσει να βρει δικαιολογίες για το γιατί ο Θεός προκαλεί όλα τα στοιχεία να φαίνονται ακριβώς όπως θα φάνονταν τα στοιχεία αν δεν υπήρχε ο Θεός. Αλλά αυτές οι δικαιολογίες δεν είναι γνωστό ότι είναι αληθινές. Στην πραγματικότητα δεν υπάρχει καμία απόδειξη ότι είναι αληθινές. Έτσι, στην καλύτερη περίπτωση έχουν μόνο 50% πιθανότητα να είναι αληθινές ή ψευδείς. Και μερικές μπορεί να μην είναι καν τόσο πιθανές- αν, για παράδειγμα, οι δικαιολογίες δεν βγάζουν νόημα για έναν αήττητο υπερήρωα της φαντασίας μας, τότε δεν βγάζουν νόημα ούτε για έναν θεό, και επομένως είναι πολύ λιγότερο πιθανό να είναι αληθινές από το 50%.

Και αν χρειάζονται περισσότερες από μία τέτοιες δικαιολογίες, αυτές οι δικαιολογίες πολλαπλασιάζονται: για παράδειγμα, αν ο πιστός χρειάζεται να κάνει τρεις διαφορετικούς ισχυρισμούς για να πάρει τις αποδείξεις ώστε να είναι πιθανό να υπάρχει Θεός, και ο πιστός δεν μπορεί να προσκομίσει καμία πραγματική απόδειξη ότι οποιοσδήποτε από αυτούς τους ισχυρισμούς είναι αληθινός (ούτε μπορείτε να προσκομίσετε καμία απόδειξη ότι είναι ψευδείς), τότε η καθεμία από αυτές είναι 50% πιθανό να είναι αληθινή, αλλά η συνένωσή τους (να είναι όλες αληθινές ταυτόχρονα) είναι πολύ μικρότερη από αυτό. Στην πραγματικότητα, είναι $0,5 \times 0,5 \times 0,5 \times 0,5 = 0,125$ ή 12,5% πιθανό. Αυτό πρέπει τώρα να πολλαπλασιαστεί με την αρχική εκ των προτέρων πιθανότητα του Θεού χωρίς αυτές τις δικαιολογίες, οπότε καταλήγουμε να ξεκινάμε με έναν Θεό του οποίου η εκ των προτέρων πιθανότητα ύπαρξης είναι, ας πούμε, 50%, αλλά καταλήγουμε με έναν Θεό του οποίου η εκ των προτέρων πιθανότητα ύπαρξης είναι 6,25% ($0,125 \times 0,50 = 0,0625$). Ακόμα και αν αυτό φτάσει τα στοιχεία να είναι 100% αναμενόμενα αν ο Θεός υπάρχει, δεν βοηθάει. Διότι η ίδια απόδειξη είναι ήδη 100% αναμενόμενη στο αν δεν υπάρχει, οπότε η απόδειξη δεν προκαλεί καμία αλλαγή στην πιθανότητα ύπαρξης του Θεού. Απλώς τότε παραμένει 6% πιθανός. Αυτό σημαίνει ότι πιθανότατα, όχι δεν υπάρχει αυτός ο θεός. Έτσι, η προσθήκη αυτών των δικαιολογιών καταλήγει να κάνει τον Θεό λιγότερο πιθανό, και όχι περισσότερο.

Και βέβαια η παραδοχή μιας εκ των προτέρων πιθανότητας 50% για έναν απλό θεό είναι ήδη κατάφωρα παράλογη, αφού τα «υπερφυσικά όντα» δεν είναι τυπικά αλλά εξαιρετικά σπάνια -στην πραγματικότητα πρωτοφανή μέχρι στιγμής- και επομένως, στην αρχή κάθε ειλικρινούς υπολογισμού, είναι η λιγότερο πιθανή εξήγηση για οτιδήποτε [βλέπε η κλίμακα των εξηγήσεων]. Αυτό που ποτέ πριν δεν έχετε επιβεβαιώσει ότι προκαλεί ή εξηγεί οτιδήποτε, είναι το τελευταίο πράγμα που είναι πιθανό να εξηγήσει οτιδήποτε άλλο συναντάτε. Ειλικρινά, αυτό θα έπρεπε να είναι το πρώτο πράγμα που μαθαίνετε ποτέ από την Μπεϋζιανή λογική.

1.4 Κατακεραυνώνοντας τους Cherry Pickers

[Cherry Picker: Αυτός που διαλέγει κεράσια· αυτός που επιλέγει σαν απόδειξη μόνο αυτή που τον εξυπηρετεί· αυτός που αποσιωπά αποδεικτικά στοιχεία που δεν βολεύουν· μία τάση συνήθης στην θρησκεία και την πολιτική].

Ένας πιστός θα προσπαθήσει στη συνέχεια να διαλέξει στοιχεία που ισχυρίζεται ότι είναι απίθανο να υπάρχουν, εκτός αν υπάρχει ένας «Θεός». Μην τους αφήνετε να κλέβουν με αυτόν τον τρόπο. Πρέπει να λάβουν υπόψη τους όλες τις αποδείξεις, όχι μόνο τη δική τους προκατειλημμένη επιλογή αποδείξεων. Θέλουν να επικεντρωθούν στη λεπτή ρύθμιση, για παράδειγμα, και να αγνοήσουν την εξαιρετική εχθρότητα αυτού του σύμπαντος προς τη ζωή. Θέλουν να εστιάσουν σε μια μοναδική περίπτωση που κάποιος θεραπεύτηκε με θαυμαστό τρόπο, και αγνοούν τα εκατομμύρια άλλων που πέθαναν φρικτά από αυτή ή άλλες αντίστοιχα ασθένειες. Θέλουν να επικεντρωθούν σε έναν ανυπόστατο θρύλο για τον Ιησού που θεράπευσε έναν μόνο παράλυτο, και αγνοούν όλους τους υπόλοιπους αναξιοπαθούντες που ήταν δίπλα του [αναφέρεται στο θαύμα της θεραπείας του παράλυτου στη Βηθεσδά δεξ εδώ (4), μέσα στο κατεξοχήν μέρος γεμάτο παράλυτους και αρρώστους], αγνοώντας επίσης τις δεκάδες χιλιάδες παιδιά γύρω του στην Ιουδαία που πέθαναν από χολέρα και άλλες ασθένειες κατά τη διάρκεια της διακονίας του (μάλιστα, τρομακτικό είναι ότι το 50% όλων των παιδιών που γεννήθηκαν τότε πέθαιναν από κάποια ασθένεια πριν φτάσουν στην ηλικία των 5 ετών). Θέλουν να επικεντρωθούν σε ανυπόστατους θρύλους ότι ο Ιησούς μπορούσε να μετατρέψει τους ανθρώπους σε μαθητές με μια μόνο φράση [παρατώντας δουλειές, υλικά, οικογένειες, φίλους], ενώ αγνοούν το γεγονός ότι στον ίδιο θρύλο δεν γνώριζε για τα μικρόβια και κατά συνέπεια συμβούλευε [εσφαλμένα] τους

ανθρώπους ότι δεν χρειαζόταν να πλένουν τα χέρια και τα πιάτα τους πριν από το φαγητό (Κατά Μάρκον 7:1-23).

Και ούτω καθεξής.

Να θυμάστε πάντα να εξετάζετε όλες τις αποδείξεις και στη συνέχεια να ρωτάτε πόσο πιθανές είναι αυτές οι αποδείξεις αν υπάρχει Θεός και πόσο πιθανές είναι αν δεν υπάρχει. Η αναλογία μεταξύ αυτών των δύο πιθανοτήτων είναι το πόσο τα στοιχεία μετράνε υπέρ ή κατά της ύπαρξης του Θεού. Αν οι αποδείξεις είναι λιγότερο από 1% αναμενόμενες με Θεό, και ουσιαστικά 100% χωρίς Θεό, τότε αυτές οι αποδείξεις κάνουν την ύπαρξη του Θεού εκατό φορές λιγότερο πιθανή (καθώς αυτό κάνει 100/1).

Όχι μόνο να το επισημάνετε αυτό, αλλά να το κάνετε θέμα: να επιστήσετε ιδιαίτερη προσοχή στο γεγονός ότι το κάνουν αυτό.

Επισημάνετε τους ρητά ότι έχουν επιλέξει παράλογα τις αποδείξεις και έπρεπε να αγνοήσουν τις αποδείξεις που δεν βολεύουν για να πάρουν το αποτέλεσμα που ήθελαν, και ότι όταν σταματήσουμε να αγνοούμε αυτές τις αποδείξεις, παίρνουμε το αντίθετο αποτέλεσμα. Τότε φυσικά θα καταφύγουν στην τακτική των δικαιολογιών. Σε αυτή την περίπτωση, δείτε το παραπάνω σημείο σχετικά με το κόστος της δημιουργίας δικαιολογιών (&1.3). Και επιστήστε και πάλι ιδιαίτερη προσοχή στο γεγονός ότι προσθέτουν περισσότερους απίθανους ισχυρισμούς προκειμένου να διασώσουν έναν ήδη απίθανο ισχυρισμό – και ότι αυτό δεν μπορεί λογικά να πετύχει, αλλά στην πραγματικότητα καθιστά τον Θεό τους ακόμη λιγότερο πιθανό.

2. Πως θα ήταν διαφορετικός ο κόσμος, αν υπήρχε ο Θεός

Ας δούμε τώρα την αντιστροφή του κάθε ερωτήματος.

Φανταστείτε ότι μόλις γίνατε θεός. Όχι, πραγματικά. Σε ένα δευτερόλεπτο από τώρα γίνεστε παντοδύναμοι – χωρίς κανέναν απολύτως λόγο. Κανείς δεν σας το έκανε αυτό, δεν το κερδίσατε, απλά συνέβη όλως τυχαία. Και έχοντας όλες τις δυνάμεις που είναι λογικά δυνατές, γίνεστε αμέσως επίσης πάνσοφοι,

παντογνώστες και πανάγαθοι. Επειδή μέσω της απόλυτης δύναμης μπορείτε να θέλετε να αποκτήσετε όλη τη σοφία και τη γνώση. και σας έρχεται στο μυαλό σε μια στιγμή ότι αυτό θα ήταν χρήσιμο. Και τότε ανακαλύπτετε ότι είστε το μόνο από αυτά τα θεϊκά πράγματα που υπάρχει ή υπήρξε ποτέ. Και γνωρίζοντας τα πάντα και ανταποκρινόμενοι σε αυτή τη γνώση με σύνεση, αναγνωρίζετε αμέσως ότι το μόνο σοφό και αληθινό πράγμα που μπορείτε να είστε είναι το απόλυτο καλό - επειδή, ταυτολογικά: όποιος θα ήταν ο σοφότερος τρόπος να συμπεριφερθείτε υπό το φως της γνώσης όλων των αληθειών, απλώς θα ήταν, εξ ορισμού, το μέγιστο καλό. Αν γνωρίζετε τα πάντα, γνωρίζετε όλες τις αληθινές ηθικές προτάσεις. και οι ηθικές προτάσεις μπορούν να είναι αληθινές μόνο αν περιγράφουν τι θα έκανε οποιοσδήποτε πλήρως ενημερωμένος και λογικός παράγοντας. και όπως συμβαίνει, μόλις γίνετε ένας από αυτούς (βλ. The Objective Value Cascade).

Ας μην μπλεχτούμε σε ενοχλητικές λεπτομέρειες. Ναι, υπάρχουν κάποιες αντιφατικές καταστάσεις εκεί μέσα που θα σας περιορίσουν (μερικά πράγματα που δεν μπορείτε να γνωρίζετε ή να κάνετε, επειδή είναι λογικά αδύνατον). Και ναι, μπορεί κανείς να διαφωνήσει για τον ορισμό του «αληθινού» ή του «ηθικού» για τον οποίο μιλάμε. Και ούτω καθεξής. Αλλά ας μην διυλίσουμε αυτές τις λεπτομέρειες. Τι θα αλλάζατε; Θυμηθείτε, αυτό που «εσείς» θα αλλάζατε, όπως στον εαυτό σας αυτή τη στιγμή, δεν απαντά σε αυτό το ερώτημα. Αυτή τη στιγμή δεν είστε όλοι σοφοί και παντογνώστες. Έτσι, αυτό που θα σκεφτόσασταν να κάνετε αυτή τη στιγμή, μπορεί να μην μοιάζει καθόλου με αυτό που θα σκεφτόσασταν να κάνετε όταν στην πραγματικότητα δεν έχετε κενά στις γνώσεις σας και κανένα ελάττωμα στη σκέψη σας και κανένα ψυχολογικό φορτίο ικανό να αλλάξει αυτό που γνωρίζετε ότι είναι αληθινό, σε αυτή την υποθετική περίπτωση.

Η απάντηση, ως προς το τι θα αλλάζατε, πρέπει απλώς να είναι η ίδια με την απάντηση σε αυτό που περιμένουμε να παρατηρήσουμε αν υπήρχε καν ένας τέτοιος Θεός. Και αυτή η απάντηση θα είναι πάντα με κάποια πιθανότητα, ποτέ με βεβαιότητα. Και μόνο τα γεγονότα, όχι οι απλές πιθανότητες, μπορούν ποτέ να μειώσουν αυτή την πιθανότητα. Έτσι ακριβώς λειτουργεί η συλλογιστική που βασίζεται σε αποδεικτικά στοιχεία. Δεν υπάρχει τρόπος να το παρακάμψουμε (βλ. **First: How Evidence Works**, αδιαφορώντας για το περιττό περιεχόμενό του εδώ, καθώς αποτελεί εκεί μόνο ένα παράδειγμα της εφαρμογής των γενικών αρχών).

2.1 Βελτίωση του Πειράματος Σκέψης

Τώρα φανταστείτε ότι, αντί να συμβεί αυτό στο επόμενο δευτερόλεπτο, συνέβη πριν από δεκατέσσερα δισεκατομμύρια χρόνια. Απλώς εμφανιστήκατε, χωρίς αιτία, χωρίς συνοδεία, χωρίς ιστορία, χωρίς ανατροφή, χωρίς γενετικές προδιαθέσεις, χωρίς ιδιαιτερότητες θηλαστικών. Και τίποτα άλλο δεν υπάρχει εκτός από το μυαλό σας και τις σκέψεις του. Τι κάνετε λοιπόν ;

Ο χρόνος υπάρχει τώρα, επειδή σκέφτεστε, από τη μια στιγμή στην άλλη. Ο χώρος υπάρχει επίσης, αν και με την πιο ελάχιστη δυνατή έννοια, επειδή έχετε μια τοποθεσία - απλώς όπου κι αν βρίσκεστε είναι η μόνη τοποθεσία που υπάρχει (μέχρι στιγμής). Δεν δημιουργήσατε κανένα από αυτά. Απλώς πρέπει απαραίτητα να υπάρχουν για να υπάρχετε. Για να υπάρξεις, πρέπει κάποια στιγμή να υπάρξεις, και πρέπει να υπάρξεις κάπου. Έτσι, η ίδια σας η ύπαρξη συνεπάγεται την εμφάνιση του χώρου και του χρόνου επίσης. Έτσι, μόλις εμφανιστήκατε στην ύπαρξη, από λογική αναγκαιότητα το ίδιο συνέβη και με αυτά (βλ. *The Problem with Nothing*). [Εδώ κάποιος μπορεί να πει ότι ο θεός είναι αιώνιος, αλλά δεν αλλάζει η λογική του επιχειρήματος].

Έτσι, έχεις κολλήσει με αυτό. Τίποτα που μπορείς να κάνεις. Εκτός, ίσως, από το να εξαφανίσεις τον εαυτό σου (και όλους τους υπόλοιπους). Αλλά, ας πούμε, όντας παντογνώστης και πάνσοφος και πανάγαθος, δεν το βλέπεις αυτό ως κάτι καλό. Αντιθέτως, καταλήγεις στο συμπέρασμα ότι θα ήταν μεγάλη αδικία να πετάξεις το δώρο της ύπαρξης και της δύναμης ή να συσσωρεύσεις τις απολαύσεις και τις δυνατότητες (τον έμφυτο πλούτο) μιας τέτοιας αυτοσυνειδησίας εγωιστικά μόνο για τον εαυτό σου.

Έτσι, αποφασίζεις να δημιουργήσεις έναν κόσμο και να τον κατοικήσεις με διαφορετικά άτομα, για να μοιραστείς την αφθονία. Ίσως, πράγματι, να φτιάξεις όλους τους πιθανούς κόσμους, με όλες τις πιθανές διαμορφώσεις, όλων των πιθανών ανθρώπων. Αλλά ανεξάρτητα από αυτό, όλοι αυτοί οι κόσμοι πρέπει να έχουν κάποιες οδηγίες κατασκευής. Δεν θέλεις να είναι τυχαίες κολάσεις. Αυτό θα ήταν απαίσιο (βλ. *How Not to Live in Zardoz*). Έτσι, δεν θα δημιουργήσεις κάθε λογικά πιθανό κόσμο. Ούτε θα δημιουργήσεις κάθε λογικά πιθανό άτομο. Αντίθετα, θα δημιουργήσεις κάθε ένα από αυτά που είναι πιθανό και είναι καλό. Επειδή τώρα δεν κάνεις τίποτα άλλο παρά μόνο το καλό.

Εντάξει. Λοιπόν. Πώς θα ήταν τότε πιθανότατα ο κόσμος, σε αυτήν την

εναλλακτική πραγματικότητα; Αυτό μας δίνει τις δεύτερες περιπτώσεις σε κάθε επιχείρημα που θα δούμε στη συνέχεια.

Ήρθε η ώρα για να δούμε τα 10 επιχειρήματα και τις σχετικές ενστάσεις. Οι παραθέσεις στις δεύτερες περιπτώσεις, είναι κείμενα από την προηγούμενη αναίρεση στις πρώτες αντίστοιχες.

3. Δέκα επιχειρήματα υπέρ του Θεού αλλά και εάν υπήρχε Θεός

Εφαρμόζοντας αυτές τις αρχές στα δέκα πιο συνηθισμένα επιχειρήματα για τον Θεό έχουμε τα εξής αποτελέσματα:

3.1. (1) Το κοσμολογικό επιχείρημα υπέρ του Θεού:

«Κάθε τι που αρχίζει έχει μια αιτία» και «όλη η ύπαρξη άρχισε» και «μόνο ένας ασώματος νους μπορεί να προηγούνται της αρχής του χρόνου»· αυτό είναι στην ουσία του το επιχείρημα, και **είναι όλα υποθέσεις**.

Καμία από αυτές δεν αποδείχθηκε ποτέ πιθανή. Στην πραγματικότητα, τα στοιχεία υποδηλώνουν μέχρι στιγμής ότι όλες τους είναι ψευδείς. Δεν ξέρουμε αν ο χρόνος είναι το είδος του πράγματος που μπορεί να έχει έστω και μια αιτία- η έννοια δεν είναι καν κατανοητή. Αν άρχισε, ο χρόνος στην πραγματικότητα φαίνεται αναγκαστικά χωρίς αιτία, αφού αιτία είναι εξ ορισμού αυτό που προηγείται χρονικά ενός αποτελέσματος. Πολλά άλλα πράγματα μπορεί επίσης να είναι χωρίς αιτία. Ξέρουμε μόνο πώς συμπεριφέρονται τα πράγματα που έχουμε δει σε αυτό το σύμπαν, μέσα στο χρόνο. Δεν μπορούμε να συμπεράνουμε από αυτό πώς συμπεριφέρονται τα πράγματα έξω από αυτό το σύμπαν, ή έξω από το χρόνο.

Ομοίως, γνωρίζουμε μόνο ότι αυτό το σύμπαν ξεκίνησε. Αλλά δεν έχουμε καμία απόδειξη ότι αυτό το σύμπαν είναι όλα όσα υπάρχουν (και ο θεϊσμός ήδη προϋποθέτει ότι δεν είναι), ή ότι ο ίδιος ο χρόνος ξεκίνησε με το σύμπαν μας. Ή ότι η ύπαρξη απαιτεί κάτι υπερφυσικό. Και δεν έχουμε καν καμία απόδειξη ότι

μπορεί να υπάρξει ασώματος νους, πολύ περισσότερο ότι θα μπορούσε να υπάρξουν πριν από την αρχή του χρόνου, περισσότερο από οτιδήποτε άλλο θα μπορούσε να υπάρξει (και το να «τυχαίνει να υπάρχει» του θα ήταν ούτως ή άλλως εξαιρετικά απίθανο). Και αν υποθέσουμε ότι ο Θεός δημιούργησε τον χρόνο ταυτόχρονα με την αρχή του χρόνου και όχι ότι υπήρξε ποτέ πριν από την αρχή του χρόνου, **τότε οτιδήποτε θα μπορούσε να το κάνει αυτό**, ακόμη και κάτι ενσώματο ή άμυαλο. Πράγματι, ακόμη και το τίποτα θα μπορούσε να το έχει κάνει.

Με άλλα λόγια, αναγκαζόμενο να περιορίζεται σε υποθέσεις, το κοσμολογικό επιχείρημα κάθε μορφής, δεν μας οδηγεί πουθενά, εκτός από την σειρά τυχαίων εικασιών, χωρίς ούτε ένα ίχνος σχετικών δεδομένων. **Μόνο που οι μόνες αιτίες που έχουμε ποτέ επιβεβαιώσει για οτιδήποτε εδώ και εκατοντάδες χρόνια είναι η άθεη φυσική.** Πράγμα που μας αφήνει με εξαιρετικά υψηλές εκ των προτέρων πιθανότητες να είναι αυτό που είναι, σε όλη τη διαδρομή. Μόνο η ύπαρξη πραγματικών στοιχείων μπορεί να αλλάξει αυτό το συμπέρασμα.

3.1.1. (1α) Το Κοσμολογικό Επιχείρημα αν υπήρχε Θεός

Ρητορικά, είναι πιο αποτελεσματικό να επισημάνουμε απλώς ότι καμία από τις προϋποθέσεις οποιουδήποτε κοσμολογικού επιχειρήματος δεν είναι ορθή (όπως όλα τα οντολογικά επιχειρήματα είναι απλώς αναδιατάξεις της υπαρξιακής πλάνης). Ποτέ δεν έχουμε αποδείξει ότι

α. «κάθε πράγμα που αρχίζει να υπάρχει πρέπει να έχει μια αιτία» ή

β. «κάθε τι που υπάρχει είχε μια αρχή» ή

γ. «οι ασώματοι υπερ-νόες με κάποιο τρόπο εξακολουθούν να παραβιάζουν μία ή και τις δύο αρχές».

Αυτό ουσιαστικά τερματίζει το επιχείρημα. Εδώ όμως αναποδογυρίζουμε το σενάριο και ρωτάμε: αν ο Θεός υπήρχε, τι πρέπει να περιμένουμε όσον αφορά το κοσμολογικό επιχείρημα;

Στην πραγματικότητα, ο Θεός δεν χρειάζεται τις περισσότερες από τις προϋποθέσεις του κοσμολογικού επιχειρήματος για να είναι αληθινός. Ο Θεός

μπορεί να εμφανιστεί τυχαία ή να υπάρχει τόσο απαραίτητα όσο ένα κβαντομηχανικό κενό, και να εξακολουθεί να υπάρχει· ακόμη και να αποδειχθεί ότι υπάρχει, το σύμπαν μπορεί να είναι αιώνιο και να εξακολουθεί να ισχύει ότι ο Θεός υπάρχει και να εκδηλώνει αυτό το αιώνιο χρονοσύμπαν (βλ. Is Science Impossible without God?). **Αλλά η τρίτη προϋπόθεση είναι απαραίτητη για κάθε κοσμολογικό επιχείρημα υπέρ του Θεού:** επειδή για να υπάρχει ο Θεός, και να παραμένει οποιοσδήποτε σημαντικός κοσμολογικός ρόλος γι' αυτόν στην ερμηνεία αυτού που υπάρχει, πρέπει να είναι δυνατά τα εντελώς ασώματα μυαλά. Επειδή αν επιτρέψετε στον Θεό να είναι ένα ενσωματωμένο μυαλό, απλώς επιτρέψατε σε άυλα πράγματα να εξηγήσουν τα πάντα (όπως ένα κβαντομηχανικό κενό: βλ. The Myth That Science Needs Christianity)· και, δυστυχώς, αποδίδουν καλύτερα ως εξηγήσεις (όπως δείχνουν τα άλλα εννέα παραδείγματα που θα καλύψουμε εδώ).

Φυσικά, αυτό δεν ήταν απαραίτητο να ισχύει. Θα μπορούσε ο Θεός να είναι ενσαρκωμένος και να μας δημιούργησε εμάς και τον κόσμο στον οποίο ζούμε. Απλώς δεν θα είναι *απαραίτητο* να το έκανε, και έτσι δεν μπορούμε να υποστηρίξουμε την ύπαρξή του με αυτόν τον τρόπο. Αλλά αν θέλουμε να μπορούμε να επιχειρηματολογήσουμε από την κοσμολογία για την ύπαρξη ενός Θεού, πρέπει να ισχύει ότι ο Θεός μπορεί να έχει το υπέροχο μυαλό του ακόμη και χωρίς κανέναν τρόπο να το ενσαρκώσει και έτσι να το δομήσει (βλ. Το Επιχείρημα από την Καθορισμένη Πολυπλοκότητα κατά του Υπερφυσικού).

Και αυτό έχει συνέπειες. **Πρώτον**, σημαίνει ότι δεν χρειάζεται να έχουμε ούτε *εμείς* ενσαρκωμένους νόες. Αλλά θα φτάσουμε σε αυτό (είναι το παράδειγμα &4). **Δεύτερον**, σημαίνει ότι πρέπει να παρατηρήσουμε ότι αυτό ισχύει. Με άλλα λόγια, δεν θα έπρεπε να ισχύει ότι ο Φυσιοκρατισμός δεν είναι αξίωμα των Επιστημών αλλά συμπέρασμα αυτών.

Θα έπρεπε να παρατηρούμε τα πράγματα αντίστροφα: το υπερφυσικό (όπως τα νοητικά φαινόμενα που δεν μπορούν να αναχθούν σε μη νοητικά φαινόμενα, σύμφωνα με τον "Ορισμό του Υπερφυσικού") θα έπρεπε να έχει τεκμηριωθεί επαρκώς μέχρι τώρα. Θα έπρεπε να έχουμε πολλά παραδείγματα που να δείχνουν ότι τα μυαλά και οι νοοτροπίες δεν απαιτούν ενσάρκωση για να "υπάρχουν" και να επηρεάζουν τον κόσμο. Υπάρχουν πολλοί τρόποι με τους οποίους θα μπορούσαμε να το δούμε αυτό - η μαγεία, τα φαντάσματα, τα θαύματα θα μπορούσαν να φανούν εύκολα, ή θα μπορούσαμε να μην έχουμε ενσωματωμένο νου, ή να έχουμε φτερά θαυματουργής θεραπείας σε νοσοκομεία τύπου Hogwarts, ή πραγματικά παραψυχολογικά ευρήματα *οποιοδήποτε* είδους, ή οποιοδήποτε από τα αμέτρητα

άλλα πιθανά πράγματα.

Υπάρχουν αμέτρητοι διαφορετικοί τρόποι να καταλάβουμε την πραγματικότητα με το υπερφυσικό. Αντίθετα, το ότι ούτε ένας δεν ισχύει, είναι απλώς απίθανο αν υπάρχει ένας ασώματος Θεός. Επειδή αυτό σημαίνει ότι ο Θεός έκανε ό,τι μπορούσε για να αποκλείσει και να αποτρέψει οποιαδήποτε αποδεδειγμένη εκδήλωση οποιουδήποτε υπερφυσικού. **Κυριολεκτικά έστησε το σύμπαν ώστε να μοιάζει ακριβώς με ένα σύμπαν χωρίς τίποτα το υπερφυσικό σε αυτό** (και επομένως ούτε Θεό σε αυτό). Αυτό είναι περίεργο. Και το παράξενο σημαίνει ασυνήθιστο. Και το ασυνήθιστο σημαίνει σπάνιο. Και το σπάνιο σημαίνει απίθανο. Το «Αλλά ίσως ο Θεός να είχε κάποια δικαιολογία...» δεν ξεχνά το γεγονός ότι μια τέτοια δικαιολογία δεν είναι αποδεδειγμένη, πόσο μάλλον εύλογη, και επομένως η *απιθανότητα* όλων αυτών παραμένει (&1.3). Αν πρέπει να επινοήσετε μια παράξενη δικαιολογία για να κάνει ο Θεός κάτι παράξενο, αυτό παραμένει ακόμα πιο παράξενο. Και αυτό στην τελική σημαίνει *απίθανο*.

Αλλά αυτό σημαίνει επίσης ότι θα πρέπει να περιμένουμε ότι το σύμπαν θα είναι διαφορετικό από αυτό: κατά πάσα πιθανότητα (και πάλι, όχι “απολύτως βέβαιο”, αλλά “πιθανότατα”) ο κόσμος θα πρέπει να είναι πολύ πιο συστηματικά και αποδεδειγμένα υπερφυσικός από ό,τι είναι. Και υπάρχουν πολλοί τρόποι με τους οποίους θα μπορούσε να είναι (όπως δείχνουν τα επόμενα εννέα παραδείγματα). Ο κινηματογράφος έχει εξερευνήσει αμέτρητα παραδείγματα για το πώς μοιάζουν και συμπεριφέρονται οι *πραγματικά κατοικημένοι από τον Θεό κόσμοι*, όπως το *Time Bandits*, το *Constantine* και το *Dogma*, αν και σε αυτές τις περιπτώσεις συνήθως προσπαθούν να χειραγωγήσουν μια εξήγηση για το γιατί με κάποιο τρόπο δεν παρατηρούμε ποτέ τίποτα από αυτά, και έτσι παραμένουν ασκήσεις σε περίπλοκες δικαιολογίες. Ένα πολύ πιο προφανές παράδειγμα είναι απλά: *κάθε απεικόνιση του ουρανού που έγινε ποτέ*. Επειδή σε έναν πραγματικό κόσμο που κατοικείται από τον Θεό, δεν θα υπήρχε κανένας εύλογος λόγος για οποιονδήποτε άλλο κόσμο εκτός από τον παράδεισο. Δεν μπορεί να έχεις περισσότερη ή λιγότερη ελεύθερη βούληση εκεί, απ’ ό,τι εδώ. Και δεν μπορεί (εξ ορισμού) να είναι “χάλια” να ζεις εκεί αιώνια. Έτσι, εκεί, κατά πάσα πιθανότητα, απλώς θα ζούσαμε.

Κάποιος θα μπορούσε ακόμα να αναρωτηθεί αν όλα ήταν μια προσομοίωση υπολογιστή. Σίγουρα. Αλλά σε κάποιο σημείο της έρευνας αυτή θα γινόταν απλώς η λιγότερο πιθανή υπόθεση - σημειωτέον ποτέ αδύνατη. Αλλά μόλις περάσετε αρκετό καιρό με έναν Divine James Mason στο *What Dreams May Come* [Μάλλον

εννοεί το *Heaven Can Wait*], η υπόθεση του συμμετρικού θα αρχίσει να μοιάζει επιστημολογικά με μια πολύ πιο περίπλοκη και απίθανη θεωρία συνωμοσίας, όπως στο *The Matrix*, όπου «ο τέλειος κόσμος ήταν ένα όνειρο, από το οποίο ο πρωτόγονος εγκέφαλός σας προσπαθούσε συνεχώς να ξυπνήσει» είναι στην πραγματικότητα πολύ πιο εύλογα ο πραγματικός κόσμος στον οποίο θα ζούσαμε (γιατί μόνο οι ανόητοι θα υπέθεταν ότι ο πράκτορας Σμιθ ήταν ένας αξιόπιστος αφηγητής). Ένα κοσμολογικό επιχείρημα θα είχε νόημα τότε. Γιατί τότε, πώς αλλιώς θα μπορούσε να είχε υπάρξει ένας τέτοιος κόσμος παρά ως η σύλληψη ενός παντοδύναμου νου; Ο κόσμος μας έχει πολλές λογικές εξηγήσεις χωρίς κανέναν Θεό στο βάθος του. Αλλά αν το έκανε ο Θεός, θα έπρεπε να είναι το αντίστροφο.

Το συμπέρασμα είναι ότι, αν υπήρχε Θεός, θα ζούσαμε σε έναν φανταστικό κόσμο. Όχι σ' αυτόν εδώ. Διότι αν ήσασταν ο Θεός (όπως διατυπώθηκε παραπάνω), ποιον καλό λόγο θα είχατε να δημιουργήσετε ποτέ κάποιον άλλο; Και αυτό θα ήταν προς την κατεύθυνση της απόδειξης ότι κάποιος Θεός υπάρχει και τα δημιούργησε όλα. Τότε θα είχαμε ένα κοσμολογικό επιχείρημα που θα λειτουργούσε πραγματικά.

3.2 (2),(3) Επιχειρήματα από το σχεδιασμό (Fine Tuning & Βιογένεση) υπέρ του Θεού:

Αν (α) υπάρχουμε και (β) ο Θεός δεν σχεδίασε το σύμπαν, τότε (γ) θα έπρεπε να περιμένουμε να παρατηρήσουμε διάφορα πράγματα, και ιδού, αυτά ακριβώς είναι τα πράγματα που παρατηρούμε- όμως δεν περιμένουμε να παρατηρήσουμε αυτά τα πράγματα αν ο Θεός σχεδίασε το σύμπαν. Εξ ορισμού αυτό που είναι αναμενόμενο για το x είναι πιθανό για το x και αυτό που είναι απροσδόκητο για το x είναι απίθανο για το x. Έτσι, αν τα στοιχεία είναι πιθανά για το αν δεν υπάρχει Θεός και απίθανα αν υπάρχει Θεός, τότε τα στοιχεία αυτά συνηγορούν κατά του Θεού, όχι υπέρ του Θεού.

Όπως εξηγεί ο Carrier στα *Merry Christmas, God Is Still a Delusion* και στις *20 Questions*, ο μόνος τρόπος που θα μπορούσαμε να υπάρχουμε χωρίς Θεό είναι από ένα εξαιρετικά απίθανο χημικό ατύχημα, και ο μόνος τρόπος που ένα εξαιρετικά απίθανο χημικό ατύχημα είναι πιθανό να συμβεί είναι σε ένα σύμπαν που είναι

πάρα πολύ παλιό και πάρα πολύ μεγάλο- έτσι ο αθεϊσμός προβλέπει ένα πάρα πολύ παλιό και μεγάλο σύμπαν- ο θεϊσμός όχι (χωρίς να κατασκευάζει δικαιολογίες – μια χρεοκοπημένη διαδικασία, όπως ήδη εξήγησα παραπάνω). Διαβάστε και εδώ.

Ομοίως, ο μόνος τρόπος που θα μπορούσαμε να υπάρχουμε χωρίς Θεό είναι μέσω μιας εξαιρετικά μακράς διαδικασίας εξέλιξης μέσω φυσικής επιλογής, ξεκινώντας από ένα μόνο μόριο, μέσω εκατοντάδων εκατομμυρίων ετών μεμονωμένων κυττάρων, μέσω εκατοντάδων εκατομμυρίων ετών συνεργαζόμενων κυττάρων, μέχρι εκατοντάδες εκατομμύρια έτη πολυκύτταρων οργανισμών- έτσι, ο αθεϊσμός προβλέπει ουσιαστικά αυτό- ο θεϊσμός όχι (χωρίς, και πάλι, να φορτώσουμε επιπλέον δικαιολογίες).

Παρομοίως, αν η τύχη παρήγαγε αυτό το σύμπαν, θα έπρεπε να περιμένουμε ότι θα ήταν ελάχιστα ευνοϊκό για τη ζωή, και μάλιστα σχεδόν εντελώς θανατηφόρο για αυτήν (όπως στην πραγματικότητα είναι), αφού υπάρχουν πάρα πολλοί περισσότεροι τρόποι να προκύψουν αυτά τα σύμπαντα από την τυχαία επιλογή, παρά να προκύψει ένα σύμπαν απόλυτα κατάλληλο για τη ζωή σε όλη τη διάρκεια (πράγματι, ανάμεσα σε όλα τα πιθανά σύμπαντα που μπορούν να επιλεγούν τυχαία, τα ελάχιστα ευνοϊκά σύμπαντα υπερβαίνουν τα απόλυτα κατάλληλα σύμπαντα κατά αναρίθμητα πολλά τρισεκατομμύρια προς ένα). Ο Σχεδιασμός προβλέπει ακριβώς το αντίθετο (και πάλι, χωρίς μια παρέλαση βολικών δικαιολογιών). Πράγματι, το Επιχείρημα του Κακού είναι απλώς ένα υποσύνολο αυτού του ίδιου σημείου: στην πραγματικότητα ισοδυναμεί με την επισήμανση ενός ακόμη σημείου από το οποίο αυτός ο κόσμος, και τα πάντα σε αυτόν, είναι στην πραγματικότητα αντίθετα προς τις προβλέψεις του ευφυούς σχεδιασμού.

Ακόμα και αν δεχτούμε ότι υπάρχει λεπτομερής ρύθμιση, υπάρχουν δύο τρόποι να συμβεί: τυχαίο ατύχημα ή ευφυής σχεδιασμός. Και αυτό που οι θεϊστές δεν θέλουν να παραδεχτούν, είναι ότι όλα τα στοιχεία δείχνουν στην πραγματικότητα το τυχαίο ατύχημα (βλέπε Γιατί το επιχείρημα της λεπτής ρύθμισης αποδεικνύει ότι ο Θεός δεν υπάρχει και Το Επιχείρημα της Ομοιομορφίας), και ότι ο Θεός στην πραγματικότητα δεν είναι η απλούστερη εξήγηση γι' αυτό (βλέπε Μια κρυμμένη πλάνη στο επιχείρημα της λεπτής ρύθμισης). Πολύ απλά, το σύμπαν και η ιστορία που παρατηρούμε είναι 100% αναμενόμενο να μοιάζει έτσι αν το προκάλεσε το τυχαίο ατύχημα- αλλά το ότι μοιάζει έτσι δεν είναι καθόλου πιθανό να είναι σχεδιασμένο. Έτσι, εδώ διαπιστώνουμε ότι όχι μόνο οι προηγούμενες πιθανότητες υποστηρίζουν ισχυρά την αθεΐα (αφού, όπως μόλις αναφέρθηκε προηγουμένως και θα εξηγηθεί περαιτέρω σε λίγο, σε όλη τη διαδρομή μέχρι τώρα έχουμε βρει

πάντα μόνο φυσικές και τυχαίες αιτίες για οτιδήποτε), αλλά από τα στοιχεία της ζωής και του σύμπαντος, ο παράγοντας Bayes τεκμηριώνει επίσης ισχυρά την αθεία. (Στην πραγματικότητα, όλα αυτά αποτελούν πολύ καλύτερες αποδείξεις για τη θεωρία του πολυσύμπαντος παρά για τον μονοθεϊσμό). [Για την κατάρρευση του επιχειρήματος του fine tuning δέστε και εδώ.]

3.2.1. (2α) Το επιχείρημα της λεπτής ρύθμισης αν υπήρχε Θεός:

Αυτό είναι εύκολο. Αν έφτιαχνες έναν κόσμο, απλά δεν θα ασχολιόσουν με το Καθιερωμένο Πρότυπο ή με φυσικές σταθερές οποιουδήποτε είδους, πόσο μάλλον δεν θα σπαταλούσες δισεκατομμύρια χρόνια παίζοντας άσκοπα και να καταστρέφεις αμέτρητα έτη φωτός με θανατηφόρο, άχρηστο, γεμάτο σκουπίδια και ακτινοβολία κενό, μόνο και μόνο για να μοιραστείς την προοπτική της ζωής με τους ανθρώπους που σκόπευες να δημιουργήσεις, και μετά να τους κάνεις τόσο άσχημα σχεδιασμένους που να μαστίζονται από ασθένειες και ευπάθειες σε ένα ακόμα εχθρικό περιβάλλον, ακόμη και στο ένα ελάχιστο και μικροσκοπικό μέρος που υποτίθεται ότι ζουν. Αντιθέτως, έτσι θα έπρεπε να μοιάζει ο κόσμος αν δεν υπήρχε Θεός. Γιατί τότε, αυτό είναι το μόνο σύμπαν που θα μπορούσε να παράγει παρατηρητές για να τον προσέξουν, καθώς όλη αυτή η σπατάλη είναι απαραίτητη για ένα τυχαίο ατύχημα για να μας δημιουργήσει.

Αλλά όχι αν υπάρχει Θεός. Ο Θεός δεν χρειάζεται να ρίχνει ζάρια. *Κυριολεκτικά.* Μπορεί απλώς να φτιάξει ό,τι θέλει. Δηλαδή, πουφ! Είναι εκεί. Όλο αυτό το να ρίχνεις όλο και περισσότερο το πρόβλημα και να περιμένεις την τύχη να πάρει επιτέλους το αποτέλεσμα που θέλεις, όλες αυτές οι άσκοπα περίπλοκες μετρήσεις όπως η μάζα του γοητευτικού κουάρκ ή η ηλεκτρομαγνητική ροπή ή η σταθερά διαστολής, και όλα αυτά για να καταλήξεις σε ένα πρόχειρο αποτέλεσμα που μαστίζεται από σχεδιαστικές αποτυχίες και αδικίες, δεν θα είχαν κανένα λόγο να υπάρχουν. Ο Θεός δεν τα χρειάζεται. *Μόνο οι άθεοι κόσμοι τα χρειάζονται.* Αυτό είναι ένα τόσο φανταστικά παράξενο αποτέλεσμα, τόσο ανεξήγητα ακριβώς αυτό που περιμένουμε αν ο Θεός δεν υπάρχει, που απλά δεν υπάρχει καμία εύλογη εξήγηση για το γιατί ο Θεός θα επέλεγε να μας χτίσει και τον κόσμο μας με αυτόν τον τρόπο.

Αν υπήρχε Θεός, θα είχαμε λίγο-πολύ κάτι σαν αυτό που φανταζόταν ο

Αριστοτέλης ή η Βίβλος: ένα πλήρως κατοικημένο σύμπαν, από πάνω μέχρι κάτω, όχι μεγαλύτερο ή παλαιότερο από όσο χρειαζόταν, όλα όσα υπάρχουν και λειτουργούν μαζί από την πρώτη κιόλας μέρα, την Πρώτη Μέρα. Η Γένεση θα είχε επιβεβαιωθεί ως κυριολεκτικά αληθινή μέχρι τώρα. Ή κάτι τέτοιο. Ο χώρος θα ήταν μια αναπνεύσιμη, κατοικήσιμη περιοχή, απαλλαγμένη από φονική ακτινοβολία και φονικούς μετεωρίτες. Οι άνθρωποι θα ζούσαν ήδη εκεί, όπως εμείς εδώ κάτω, από την πρώτη στιγμή της δημιουργίας. Ο κόσμος θα λειτουργούσε ακριβώς όπως χρειαζόταν, χωρίς προβλήματα, απλώς με το θέλημα του Θεού. Δεν θα υπήρχε ανάγκη για βαρύτητα. Τα πράγματα θα έπεφταν όπου ήθελε. Δεν θα υπήρχε πυρηνική φυσική. Οι ουσίες θα είχαν απλώς τις ιδιότητες που ήθελε. Δεν θα υπήρχε ηλεκτρομαγνητισμός. Το φως θα έλαμπε απλώς όπου ήθελε, η ύλη θα συνενωνόταν όπως ήθελε, και αν ήθελε ακόμα μαγνήτες, απλώς θα τους ήθελε σε ύπαρξη και θα λειτουργούσαν όπως ήθελε.

Και πάλι, ο παράδεισος, ή κάτι συγκριτικά ωραίο και φανταστικό, είναι απλώς το μέρος όπου θα ζούσαμε. Ο Θεός δεν θα χρειαζόταν να δημιουργήσει κανέναν άλλο κόσμο, [ούτε ένα ασύλληπτα τεράστιο σύμπαν για μια ατελή ζωή σε μια ακρούλα του, στη Γη].

Η απεγνωσμένη αλαζονεία θα ξεραστεί τη στιγμή που θα το επισημάνετε αυτό, και χιλιάδες απίθανες, *ad hoc* δικαιολογίες θα επινοηθούν επί τόπου για να προσπαθήσουν να αρνηθούν αυτό το προφανές. Αλλά όλες καταρρέουν με οποιαδήποτε ειλικρινή εξέταση. Το επιχείρημα: «Αλλά χρειαζόμαστε κάποιον κίνδυνο στη ζωή μας ή την ευκαιρία να ασκήσουμε την ελεύθερη βούλησή μας, ή κάτι τέτοιο» δεν αλλάζει τίποτα. Ένας πιο ηθικά κυβερνώμενος, πιο φανταστικός και πλήρως σχεδιασμένος από τη ζωή κόσμος – τον οποίο *καμία* άθεη φυσική δεν θα μπορούσε να εξηγήσει αξιόπιστα – μπορεί να έχει όσο από αυτό θέλει ο Θεός. Αυτό λοιπόν δεν σας φέρνει σε αυτόν τον κόσμο. «Αλλά ο Θεός δεν μπορεί να παραβιάσει τη συγκατάθεσή μας καθιστώντας αδύνατο να αρνηθούμε την ύπαρξή του» επίσης δεν αλλάζει τίποτα. Ο κόσμος και τα γεγονότα που δημιούργησε ο Θεός το κάνουν ήδη αυτό, οπότε προφανώς αυτό δεν αφορά τον Θεό («Πώς τολμάει ο Θεός να καθιστά αδύνατο να αρνηθούμε ότι είμαστε θνητοί ή ότι υπάρχει ο πλησίον μας, ή να μας επιτρέπει να μην μπορούμε να αποφύγουμε μια σφαίρα αλλά να μπορούμε να αποφύγουμε μια πέτρα! Είναι τόσο ανήθικος!!»), αλλά το πιο σημαντικό είναι ότι δεν είναι η ύπαρξή του αυτό στην οποία υποτίθεται ότι πρέπει να επιλέξουμε να πιστεύουμε, αλλά η κυριαρχία του. Αν ο Σατανάς μπορεί να είναι σίγουρος για την ύπαρξη του Θεού και παρόλα αυτά να

τον απορρίπτει, μπορούμε κι εμείς. Ειδικά όπως μας έπλασε ο Θεός, έτσι μπορεί να μας κάνει όσο ευάλωτους ή ανοιχτούς σε αυτή την επιλογή υπό οποιεσδήποτε συνθήκες θέλει. Μπορεί ακόμα να υπάρχουν εκούσιοι κακοποιοί σε έναν φανταστικό κόσμο.

Όλες αυτές οι δικαιολογίες καταλήγουν στο ίδιο γεγονός: αν ήσουν Θεός, αυτός δεν είναι ο κόσμος που θα έφτιαχνες. Καμία ηθική οντότητα δεν θα το έκανε, αν είχε την επιλογή να μην το κάνει. Και ο Θεός, όπως ορίζεται εδώ, είναι ύψιστα ηθικός και έχει κάθε λογικά πιθανή επιλογή ανοιχτή σε αυτόν. Είναι απλώς απίθανο να βρισκόμασταν εδώ (δείτε, ξανά, *Is a Good God Logically Impossible?*). Επειδή είναι πολύ πιο πιθανό να βρισκόμασταν σε έναν φανταστικό κόσμο του Αριστοτέλη ή της Γένεσης ή σε οποιαδήποτε ταινία που αφήνει τους θεούς να κάνουν αυτό που θα έκαναν στην πραγματικότητα οι θεοί. Και αυτό θα το αποδείκνυε. Ένας φανταστικός κόσμος που δεν μπορεί να εξηγηθεί με την κοσμολογική και σωματιδιακή φυσική δεν είναι μόνο αυτό που θα έχτιζες κι εσύ. Θα ήταν επίσης ένας κόσμος που δεν θα μπορούσαμε να υποστηρίξουμε αξιόπιστα ότι δεν φτιάχτηκε από έναν θεό (ή κάτι αρκετά κοντά σε αυτό).

Αν θέλατε στοιχεία που να αποδεικνύουν την ύπαρξη του Θεού, δεν μπορείτε να τα βρείτε στο Fine Tuning [στην ουσία το fine tuning περιορίζει τις ικανότητες του Θεού]. Αλλά ακριβώς αυτό που θέλετε να κάνει το Fine Tuning για εσάς, θα το αποκτούσατε αν ο Θεός δημιούργουσε τον κόσμο που μόνο οι θεοί μπορούσαν να δημιουργήσουν. Και αυτός θα ήταν ένας φανταστικός κόσμος, με ηθική διακυβέρνηση και ηθικά συνειδητό σχεδιασμό, όχι φρικτός ή ιδιότροπος, και που δεν θα συγκρατούνταν από κάποια άθεη φυσική αλλά από το ίδιο το θέλημα του Θεού. Δεν θα ήταν δεκατέσσερα δισεκατομμύρια ετών, αλλά μόνο όσα χρόνια υπήρχαν οι άνθρωποι. Δεν θα είχε διάμετρο δισεκατομμύρια έτη φωτός, αλλά όσα ήθελε ο Θεός να αποικίσει με ζωή. Δεν θα ήταν σχεδόν εξ ολοκλήρου σκουπίδια που θα σκότωναν τη ζωή, αλλά μια σχεδόν εξ ολοκλήρου ζωογόνος έκταση. Θα είχε σχεδιαστεί για έναν σκοπό – τη ζωή. Και θα είχε σχεδιαστεί ηθικά – όχι απερίσκεπτα και ανεύθυνα και δολοφονικά και άδικα και αδιάφορα όπως είναι ο κόσμος μας.

Και θα ήταν σχεδιασμένο – δεν θα άφηνε τίποτα στην τύχη. Εσύ, ως Θεός, δεν θα εξασφάλιζες τίποτα άλλο. Πράγματι, η ίδια σου η συνείδηση θα σου απαγόρευε να κάνεις οτιδήποτε άλλο. Αν παρά τα απερίοριστα μέσα σου, ο κόσμος που χτίζεις δεν είναι ένα ασφαλές, καλό και εύτακτο μέρος για να ζεις, δεν έχεις αποτύχει μόνο ως ηθικό ον – αλλά ακόμη και ως μηχανικός (βλέπε, ξανά, *How Not to Live in*

Zardoz και Is a Good God Logically Impossible?, και πάλι τα σημεία παρακάτω). Περιμένουμε από έναν επιτυχημένο και ηθικό μηχανικό να δημιουργήσει έναν επιτυχημένο και ηθικό σχεδιασμό κόσμου. Και αυτό θα βλέπαμε. «Ο θεϊσμός προβλέπει ένα σύμπαν που διέπεται άμεσα από νόμους δικαιοσύνης ή μια ευγενική και δίκαιη διαχείριση». Και προβλέπει έναν κόσμο που είναι πραγματικά σχεδιασμένος, κατασκευασμένος, κυβερνώμενος, απόλυτα κατάλληλος για τον σκοπό του—όχι μια μάντρα όπου η ζωή είναι ένα εξαιρετικά σπάνιο και απλώς αναδυόμενο υποπροϊόν ενός ιδιότροπου και άβολου χάους.

Τότε θα είχαμε ένα επιχείρημα σχεδιασμού που πραγματικά θα λειτουργούσε.

3.2.2. (3α) Το επιχείρημα από τη βιογένεση αν υπήρχε Θεός:

Η ζωή όπως την παρατηρούμε δεν είναι αυτό που θα κάνατε αν ήσασταν Θεός. Όχι μόνο επειδή είναι ένας άθλιος τρόπος να το κάνεις (όχι μόνο ηθικά αλλά και από μια βασική οπτική γωνία της κομψότητας του σχεδιασμού), αλλά επίσης, πολύ απλά, επειδή δεν έχεις ανάγκη από όλες αυτές τις ανοησίες. Είσαι ο Θεός.

[Ο] μόνος τρόπος που θα μπορούσαμε να υπάρχουμε χωρίς Θεό είναι μέσω μιας εξαιρετικά μακράς διαδικασίας εξέλιξης μέσω φυσικής επιλογής, ξεκινώντας από ένα μόνο μόριο, μέσω εκατοντάδων εκατομμυρίων ετών μεμονωμένων κυττάρων, μέσω εκατοντάδων εκατομμυρίων ετών συνεργαζόμενων κυττάρων, μέχρι εκατοντάδες εκατομμύρια έτη πολυκύτταρων οργανισμών- έτσι, ο αθεϊσμός προβλέπει ουσιαστικά αυτό- ο θεϊσμός όχι (χωρίς, και πάλι, να φορτώσουμε δικαιολογίες).

Τώρα αντιστρέψτε το. Είσαι ο Θεός. Γιατί να ασχολείσαι με δισεκατομμύρια χρόνια εξέλιξης; Θα έφτιαχνες τα πάντα. Μπουμ! Out of the box. Και γιατί να φτιάχνεις πολύπλοκα ζώα και ανθρώπους από μεμονωμένα κύτταρα, πολλαπλασιάζοντας σε τεράστιο βαθμό τα καταστροφικά σφάλματα αναπαραγωγής και καθιστώντας δυνατούς αμέτρητους άλλους καταστροφικούς τρόπους αποτυχίας ; Θα έφτιαχνες απλώς ζώα και ανθρώπους. Όχι κύτταρα. Μόνο σώματα. Θα τους έδινες ό,τι ιδιότητες ήθελες. Κίνηση. Ζεστασιά. Αυτοεπιδιόρθωση. Οι ιοί και ο καρκίνος τότε δεν θα ήταν καν δυνατοί, πόσο μάλλον να υπάρχουν. Έτσι, αν υπήρχε ο Θεός, αυτό θα παρατηρούσαμε: η ζωή δεν

θα μπορούσε να εξηγηθεί ως υποπροϊόν μιας μακράς, ακατάστατης, τυχαίας πορείας πειραμάτων τύχης. Θα υπήρχε απλώς ακαριαία. Η ζωή δεν θα μπορούσε να εξηγηθεί ως μια αναπόφευκτη αλληλουχία χημικού μεταβολισμού, απλώς θα λειτουργούσε μαγικά.

Τέλειος σχεδιασμός, από έναν τέλειο σχεδιαστή. Ακριβώς όπως το θέλησε ο Θεός. Χωρίς σφάλματα. Χωρίς απάτες. Χωρίς κατασκευάσματα τύπου Rube Goldberg. Και αυτό θα ήταν απόδειξη για τον Θεό. Τότε θα είχαμε ένα επιχείρημα από τη βιογένεση που πραγματικά θα λειτουργούσε.

3.3 (4) Επιχειρήματα από τη συνείδηση υπέρ του Θεού:

Οι θεϊστές προσπαθούν να εστιάσουν μόνο στο γεγονός ότι τα συνειδητά φαινόμενα είναι περίεργα και δεν έχουν ακόμη εξηγηθεί επιστημονικά, «άρα» ο Θεός είναι η καλύτερη εξήγηση γι' αυτά. Αλλά αυτό είναι ένα non sequitur (δεν προκύπτει λογικά από τις προϋποθέσεις ή τις προηγούμενες δηλώσεις). Όταν δεν ξέρουμε μια εξήγηση, η πιο πιθανή εξήγηση θα είναι αυτή που έχει πετύχει πιο συχνά στο παρελθόν, όταν πιστεύαμε ότι κάτι δεν μπορούσε να εξηγηθεί. Και αυτή αποδεικνύεται πάντα ότι είναι η φυσική, όχι ο Θεός. Συνεπώς, οι προηγούμενες πιθανότητες ευνοούν έντονα τη φυσική, όχι τον θεϊσμό, για οτιδήποτε δεν έχει ακόμη εξηγηθεί. Χρειαζόμαστε αποδείξεις για να συμπεράνουμε το αντίθετο. Και εδώ είναι που οι θεϊστές προσπαθούν να αγνοήσουν όλες τις σχετικές αποδείξεις. Όταν επαναφέρουμε όλα αυτά τα αγνοημένα στοιχεία, ο αθεϊσμός, όχι ο θεϊσμός, καταλήγει να είναι ο πιο πιθανός.

Για παράδειγμα, το ότι χρειαζόμαστε εγκεφάλους για να δημιουργήσουμε συνειδητά φαινόμενα είναι αρκετά απροσδόκητο αν υπάρχει Θεός. Διότι αν ο Θεός υπάρχει, μπορούν να υπάρξουν ασώματοι νόες και είναι οι καλύτεροι νόες που έχουμε, επομένως θα πρέπει να έχουμε και εμείς ασώματους νόες. Πράγματι, δεν υπάρχει κανένας εγγενής λόγος για τον οποίο θα μπορούσε καν να περάσει από το μυαλό ενός θεού να φτιάξει τα μυαλά μας από εγκεφάλους (χωρίς, και πάλι, ένα σωρό βολικές δικαιολογίες). Ενώ αν ο Θεός δεν υπάρχει, ο μόνος τρόπος με τον οποίο θα μπορούσαν να υπάρχουν μυαλά είναι ως αποτέλεσμα μιας πολύπλοκης φυσικής μηχανής που εξελίχθηκε αργά με φυσική επιλογή επί εκατοντάδες εκατομμύρια χρόνια από εξαιρετικά απλούς εγκεφάλους σκουληκιών σε

εγκεφάλους ψαριών, εγκεφάλους σαυρών, εγκεφάλους θηλαστικών, εγκεφάλους πιθήκων, εγκεφάλους ανθρωποειδών και τελικά ανθρώπινους εγκεφάλους. Ακριβώς όπως παρατηρούμε να έχει συμβεί.

Επομένως, το γεγονός ότι η σκέψη εξαρτάται από πολύπλοκους εξελιγμένους εγκεφάλους, οι οποίοι είναι φυσικές μηχανές, και οι οποίοι επίσης καταναλώνουν αναποτελεσματικά οξυγόνο και ενέργεια, και μας θέτουν σε άσκοπο κίνδυνο τραυματισμού και θανάτου, καθώς και διανοητικής δυσλειτουργίας, λόγω της ευαίσθητης ευπάθειας και της κακώς οργανωμένης δομής τους, είναι ακριβώς αυτό που περιμένουμε αν δεν υπάρχει Θεός, αλλά καθόλου αυτό που περιμένουμε αν υπάρχει. Το θεώρημα του Bayes υποστηρίζει για άλλη μια φορά τον αθεϊσμό, όχι τον θεϊσμό. Για μια επισημοποίηση αυτού του σημείου, δείτε την αντίστοιχη ενότητα του The Carrier-Wanchick Debate.

3.3.1. (4α) Το Επιχείρημα της Συνείδησης αν υπήρχε Θεός:

Αν ήσουν Θεός, η συνείδηση θα λειτουργούσε εντελώς διαφορετικά, για όλους. Και να γιατί:

Για παράδειγμα, το ότι χρειαζόμαστε εγκεφάλους για να δημιουργήσουμε συνειδητά φαινόμενα είναι αρκετά απροσδόκητο αν υπάρχει Θεός. Διότι αν ο Θεός υπάρχει, μπορούν να υπάρξουν ασώματα νόες και είναι οι καλύτεροι νόες που έχουμε, επομένως θα πρέπει να έχουμε και εμείς ασώματους νόες. Πράγματι, δεν υπάρχει κανένας εγγενής λόγος για τον οποίο θα μπορούσε καν να περάσει από το μυαλό ενός θεού να φτιάξει τα μυαλά μας από εγκεφάλους (χωρίς, και πάλι, ένα σωρό βολικές δικαιολογίες). Ενώ αν ο Θεός δεν υπάρχει, ο μόνος τρόπος με τον οποίο θα μπορούσαν να υπάρχουν μυαλά είναι ως αποτέλεσμα μιας πολύπλοκης φυσικής μηχανής που εξελίχθηκε αργά με φυσική επιλογή επί εκατοντάδες εκατομμύρια χρόνια από εξαιρετικά απλούς εγκεφάλους σκουληκιών σε εγκεφάλους ψαριών, εγκεφάλους σαυρών, εγκεφάλους θηλαστικών, εγκεφάλους πιθήκων, εγκεφάλους ανθρωποειδών και τελικά ανθρώπινους εγκεφάλους. Ακριβώς όπως παρατηρούμε.

Οι εγκέφαλοι διαψεύδουν τον Θεό. «Εξαντλούν αναποτελεσματικά οξυγόνο και ενέργεια και μας θέτουν σε άσκοπο κίνδυνο τραυματισμού και θανάτου, καθώς και πνευματικής δυσλειτουργίας, λόγω της λεπτής ευαλωτότητας και της

κακώς οργανωμένης δομής τους»

Όλα αυτά είναι άσκοπα. Αν ήσουν Θεός, αυτό είναι το τελευταίο πράγμα που θα δοκίμαζες. Αντίθετα, δεν θα ασχολείσαι με τέτοιες άθλιες κατασκευές. Απλώς θα έδινες στους ανθρώπους ψυχές. Ακριβώς όπως πιστεύουν οι θεϊστές. Και απλώς θα ήθελες αυτές οι ψυχές να έχουν την ιδιότητα να ελέγχουν τα σώματά τους και την ιδιότητα να βιώνουν αισθήσεις από αυτά τα σώματα, και με οποιονδήποτε συγκεκριμένο τρόπο. Ετοιμασμένο και ξεκαθαρισμένο. Χωρίς περίπλοκα, σπάταλα, κουτιά κρέατος επιρρεπή σε δυσλειτουργίες. Με αυτόν τον τρόπο, τίποτα δεν θα παρενέβαινε στην ελεύθερη βούληση ή την ορθολογική σκέψη κανενός. Αυτός ο σχεδιασμός θα ήταν απείρως ανώτερος από αυτό που έχουμε τώρα. Και επομένως είναι αυτό που θα σχεδίαζε ένας απείρως ανώτερος σχεδιαστής. Κάτι που δεν θα μπορούσε εύκολα να εξηγηθεί με άθεη φυσική.

Τέλειος σχεδιασμός, από έναν τέλειο σχεδιαστή. Ακριβώς όπως το θέλησε ο Θεός. Χωρίς σφάλματα. Χωρίς απάτες. Χωρίς κατασκευάσματα τύπου Rube Goldberg. Και αυτό θα ήταν απόδειξη για τον Θεό. Τότε θα είχαμε ένα επιχείρημα από τη συνείδηση που *πραγματικά θα λειτουργούσε*.

3.4 (5) Το επιχείρημα της λογικής υπέρ του Θεού:

Αν ο Θεός δεν μας σχεδίασε, οι έμφυτες ικανότητες συλλογισμού μας θα έπρεπε να είναι άθλιες και *ad hoc* και να βελτιώνονται πάντα μόνο από αυτά που στην ουσία είναι πολιτισμικά (όχι βιολογικά) εγκατεστημένα μπαλώματα λογισμικού (όπως η επιστημονική μέθοδος, η λογική και τα μαθηματικά κ.ο.κ.), τα οποία διόρθωσαν τις ικανότητες συλλογισμού μας μόνο μετά από χιλιάδες χρόνια που οι άνθρωποι δοκίμασαν διαφορετικές προσπάθειες και αντίστοιχες διορθώσεις που ανακαλύφθηκαν μόνο μέσω της ανθρώπινης δοκιμής και του λάθους και δεν κοινοποιήθηκαν από καμία θεία αποκάλυψη ή γραφή. Αλλά αν ο Θεός μας σχεδίασε, ο εγκέφαλός μας θα έπρεπε να λειτουργεί σωστά από την αρχή και να μην χρειάζεται διορθώσεις λογισμικού, πόσο μάλλον διορθώσεις λογισμικού που χρειάστηκαν χιλιάδες χρόνια για να καταλάβουμε, και που λείπουν εντελώς από όλες τις υποτιθέμενες επικοινωνίες μας από τον Θεό.

Έτσι, η παρατήρηση επιβεβαιώνει ότι οι πραγματικές αποδείξεις της ανθρώπινης

λογικής είναι πολύ πιο πιθανές αν δεν υπήρχε Θεός παρά αν υπάρχει (το ίδιο σημείο επιβεβαιώνεται μόνο από τις ίδιες αποδείξεις για τη συνείδηση). Έτσι, ακόμη και το Επιχείρημα της Λογικής του ίδιου του χριστιανού υποστηρίζει ότι ο Θεός δεν υπάρχει, παρά ότι υπάρχει. Γιατί για άλλη μια φορά, όταν φέρνουμε όλα τα στοιχεία, το θεώρημα του Bayes υποστηρίζει σθεναρά την αθεία.

3.4.1. (5α) Το Επιχείρημα της Λογικής αν υπήρχε Θεός:

Αυτό θα έπρεπε να ήταν ήδη προφανές :

αν ο Θεός δεν μας σχεδίασε, οι έμφυτες ικανότητες συλλογισμού μας θα έπρεπε να είναι άθλιες και ad hoc και να βελτιώνονται πάντα μόνο από αυτά που στην ουσία είναι πολιτισμικά (όχι βιολογικά) εγκατεστημένα μπαλώματα λογισμικού (όπως η επιστημονική μέθοδος, η λογική και τα μαθηματικά κ.ο.κ.), τα οποία διόρθωσαν τις ικανότητες συλλογισμού μας μόνο μετά από χιλιάδες χρόνια που οι άνθρωποι δοκίμασαν διαφορετικές διορθώσεις, διορθώσεις που ανακαλύφθηκαν μόνο μέσω της ανθρώπινης δοκιμής και του λάθους και δεν κοινοποιήθηκαν σε καμία θεία αποκάλυψη ή γραφή. Αλλά αν ο Θεός μας σχεδίασε, ο εγκέφαλός μας θα έπρεπε να λειτουργεί σωστά από την αρχή και να μην χρειάζεται διορθώσεις λογισμικού, πόσο μάλλον διορθώσεις λογισμικού που χρειάστηκαν χιλιάδες χρόνια για να καταλάβουμε, και που λείπουν εντελώς από όλες τις υποτιθέμενες επικοινωνίες μας από τον Θεό.

Οι θεϊστές προσπαθούν με ξεκαρδιστικό τρόπο να υποστηρίξουν ότι δεν μπορούμε να είμαστε απόλυτα λογικά όντα χωρίς νοήμονα σχεδιασμό — αγνοώντας εντελώς το αστείο: ότι δεν είμαστε απόλυτα λογικά όντα. Κι όμως, θα μπορούσαμε να είμαστε, ακριβώς όπως οι ίδιοι νομίζουν ότι πρέπει! Αυτό σημαίνει ότι το δικό τους επιχείρημα διαψεύδει τον Θεό, ακριβώς επειδή η δική τους υπόθεση είναι σωστή: αν υπήρχε Θεός, θα ήμασταν απόλυτα λογικοί από την πρώτη κιόλας μέρα. Όχι άθλιοι συλλογιστές που χρειάστηκαν χιλιατίες για να να ψάχνουμε μόνοι μας να βρούμε λύσεις.

Και έτσι θα ήταν. Αν ήσουν Θεός, δεν θα δημιουργούσες πληγωμένους ανθρώπους, των οποίων η ευαισθησία σε πολιτισμικές προκαταλήψεις και ψυχικές ασθένειες και η φυσική ανικανότητα στη σκέψη, τη συλλογιστική και την κρίση θα ήταν τόσο

πανταχού παρούσα – ή και καθόλου δυνατή. [Λέμε ότι ο άνθρωπος είναι το μόνο ζώο με λογική, αλλά πόσοι από μας την χρησιμοποιούν πραγματικά σήμερα, και πόσες χιλιάδες χρόνια την αγνοούσαμε;] Αυτή είναι μια αποτυχία σχεδιασμού. Και μάλιστα ανήθικη. Επειδή δεν θα είχες καμία δικαιολογία. Θα μπορούσες να μας είχες κάνει σταθερούς, αξιόπιστους λογικούς από την αρχή – χωρίς νευρολογικές προκαταλήψεις και τυπικές λειτουργίες σφάλματος, χωρίς την ανάγκη να υπολογίζεις και να εγκαθιστάς χειροκίνητα εγκατάσταση επιστημονικού, λογικού, μαθηματικού και κριτικού συλλογισμού Έτσι, η επιλογή να μην το κάνεις αυτό σε καθιστά υπεύθυνο για κάθε συνέπεια που προκύπτει από την επιλογή σου.

Είναι επομένως πολύ πιο πιθανό -πολύ πιο πιθανό- ότι αν εσύ, ως Θεός, υπήρχες, τότε θα είχαμε αυτά τα καλοσχεδιασμένα μυαλά που είναι ήδη *απαλλαγμένα* από ενσωματωμένες λειτουργίες σφάλματος και έχουν ήδη *προεγκατεστημένη* μια πλήρη σουίτα κορυφαίου υλικολογισμικού κριτικής σκέψης. Οι άθεες υποθέσεις θα δυσκολεύονταν στην πραγματικότητα να το εξηγήσουν αυτό. Τότε θα είχαμε ένα επιχείρημα από τη λογική που *πραγματικά θα λειτουργούσε*.

3.5 (6) Επιχειρήματα από τη θρησκευτική εμπειρία υπέρ του Θεού:

Αυτό συμβαίνει με τον ίδιο τρόπο. Επιλέγοντας λανθασμένα και αγνοώντας τις αποδείξεις, ο πιστός προσπαθεί να μετατρέψει τη θρησκευτική του εμπειρία σε απόδειξη για τον (δικό του) Θεό, ενώ αγνοεί τη θρησκευτική εμπειρία όλων των άλλων που έρχεται σε αντίθεση με τη δική του. Ως εκ τούτου, όταν στην πραγματικότητα φέρνουμε πίσω όλες τις αποδείξεις, το συμπέρασμα πηγαίνει προς την αντίθετη κατεύθυνση. (Αυτό υποστηρίζεται θαυμάσια από κάθε πλευρά και ενάντια σε σχεδόν κάθε πιθανή δικαιολογία από τον John Loftus στο *The Outsider Test for Faith*, με μια εξαιρετική απάντηση στους υπόλοιπους επικριτές του στο *The Christian Delusion*, Κεφάλαιο 4).

Έχουμε αποδείξεις για θεϊκές επικοινωνίες που χρονολογούνται δεκάδες χιλιάδες χρόνια πίσω (στη σαμανική τέχνη των σπηλαίων, στη δημιουργία θρησκευτικών εικόνων, σε τελετουργικές ταφές και τελικά σε ιερά και ναούς, καθώς και στην πραγματική γραφή, σε πέτρα και πηλό, στη συνέχεια σε περγαμηνή, πάπυρο και χαρτί).

Ο θεισμός χωρίς πρόσθετες δικαιολογίες προβλέπει ότι όλες οι επικοινωνίες από το θείο θα ήταν σταθερά οι ίδιες σε όλες τις ιστορικές στιγμές και σε όλες τις γεωγραφικές περιοχές, και προφητικά σύμφωνες με τα αληθινά γεγονότα του κόσμου και της ανθρώπινης ύπαρξης, από την αρχή.

Ο αθεισμός προβλέπει, αντίθετα, ότι αυτές οι επικοινωνίες θα είναι διάχυτα ασυνεπείς σε όλο το χρόνο και το χώρο και γεμάτες από πραγματικά σφάλματα σχετικά με τον κόσμο και την ανθρώπινη ύπαρξη, που θα ταιριάζουν ακριβώς με την άγνοια του πολιτισμού που «βιώνει το θείο» εκείνη τη στιγμή. Και μαντέψτε τι; Παρατηρούμε ακριβώς αυτό που προβλέπει ο αθεισμός- καθόλου αυτό που προβλέπει ο θεισμός. Και πάλι, προσθέτοντας δικαιολογίες γι' αυτό, το μόνο που καταφέρνουμε είναι να κάνουμε τον θεισμό ακόμα πιο απίθανο.

Έτσι, η πραγματική απόδειξη της θρησκευτικής εμπειρίας είναι εξαιρετικά πιθανή για τον αθεισμό και εξαιρετικά απίθανη για τον θεισμό. Αυτή η απόκλιση στις πιθανότητες συνεπάγεται ότι τα στοιχεία της θρησκευτικής εμπειρίας υποστηρίζουν ότι ο Θεός δεν υπάρχει, όχι ότι υπάρχει. Όλες οι θρησκευτικές πεποιθήσεις, όπως εκδηλώνονται στην πραγματικότητα κατά τη διάρκεια της ανθρώπινης ιστορίας, απλώς έχουν πολύ καλύτερες εξηγήσεις από το «ο Θεός το έκανε». Κάτι που δεν είναι αναμενόμενο αν υπήρχε κάποιος πραγματικός Θεός.

Διαβάστε επίσης:

Θρησκεία ή βίωμα;

Περί του πνευματικού πατερικού βιώματος.

3.5.1. (6α) Το επιχείρημα από τη θρησκευτική εμπειρία αν υπήρχε Θεός:

Ομοίως :

Έχουμε αποδείξεις για θεϊκές επικοινωνίες που χρονολογούνται δεκάδες χιλιάδες χρόνια πίσω (στη σαμανική τέχνη των σπηλαίων, στη δημιουργία θρησκευτικών εικόνων, σε τελετουργικές ταφές και τελικά σε ιερά και ναούς, καθώς και στην πραγματική γραφή, σε πέτρα και πηλό, στη συνέχεια σε περγαμηνή, πάπυρο και χαρτί). Ο θεισμός χωρίς πρόσθετες δικαιολογίες προβλέπει ότι όλες οι επικοινωνίες από το θείο θα ήταν σταθερά οι ίδιες σε όλες τις ιστορικές στιγμές και σε όλες τις γεωγραφικές περιοχές, και

προφητικά σύμφωνες με τα αληθινά γεγονότα του κόσμου και της ανθρώπινης ύπαρξης, από την αρχή. Ο αθεϊσμός προβλέπει, αντίθετα, ότι αυτές οι επικοινωνίες θα είναι διάχυτα ασυνεπείς σε όλο το χρόνο και το χώρο και γεμάτες από πραγματικά σφάλματα σχετικά με τον κόσμο και την ανθρώπινη ύπαρξη, που θα ταιριάζουν ακριβώς με την άγνοια του πολιτισμού που «βιώνει το θείο» εκείνη τη στιγμή. Και μαντέψτε τι; Παρατηρούμε ακριβώς αυτό που προβλέπει ο αθεϊσμός- καθόλου αυτό που προβλέπει ο θεϊσμός. Και πάλι, προσθέτοντας δικαιολογίες γι' αυτό, το μόνο που καταφέρνουμε είναι να κάνουμε τον θεϊσμό ακόμα πιο απίθανο.

Αν λοιπόν το αντιστρέψουμε αυτό, θα παρατηρούσαμε αντ' αυτού αυτό που προβλέπει ο θεϊσμός : ουσιαστικά συνεπείς επικοινωνίες και εμπειρίες με το θείο σε όλες τις εποχές, τους πολιτισμούς και τους τόπους σε όλο τον κόσμο, και θα επιδεικνύαμε αξιοσημείωτη γνώση, όχι τοπικά σύμφωνη άγνοια. Θα μπορούσαμε επίσης να μιλάμε με τον Θεό όποτε θέλαμε, και θα μπορούσε να μας πει γιατί δεν μπορεί ή δεν θέλει να απαντήσει σε οποιαδήποτε ερώτηση που κάνουμε, και να απαντήσει σε όλα τα υπόλοιπα. Επειδή ο Θεός, όντας Θεός, δεν έχει περιορισμένους χρονικούς πόρους (δεν μπορείτε να τον κατακλύσετε ή να τον αποσπάσετε την προσοχή) και, όπως κάθε άλλο αισθανόμενο ον, μπορεί να επιτύχει πιο αποτελεσματικά τους στόχους του μέσω της συνεργασίας, της επικοινωνίας, της πειθούς και της ανταλλαγής πληροφοριών. Είναι απλώς απίθανο να συμπεριφερθεί διαφορετικά, ή ακόμα και να επιτρέψει στον κόσμο να καταλήξει με οποιονδήποτε άλλο τρόπο.

Και πάλι, οι άθεες υποθέσεις θα δυσκολεύονταν στην πραγματικότητα να εξηγήσουν όλα αυτά, ή ακόμη και ένα από αυτά τα δύο πράγματα. Έτσι, τότε θα είχαμε ένα επιχείρημα από τη θρησκευτική εμπειρία που πραγματικά θα λειτουργούσε.

3.6 (7) Το επιχείρημα από τα θαύματα υπέρ του Θεού:

Και αυτό λειτουργεί με τον ίδιο τρόπο.

Ο **αθεϊσμός** προβλέπει ότι θα παρατηρηθεί τυχαία καλή τύχη και κακή τύχη, και επομένως οτιδήποτε μπορούμε να επιβεβαιώσουμε ότι συνέβη και φαίνεται

θαυμαστό θα είναι φυσικά εξηγήσιμο (επειδή, δεν είναι θαυματουργό) και σπάνιο (επειδή, τυχαίο). Χωρίς μια παρέλαση δικαιολογιών, ο **θεισμός** προβλέπει ότι τα θαύματα θα είναι συνηθισμένα και φυσικά ανεξήγητα (π.χ. θα υπήρχαν χριστιανικές πτέρυγες θεραπείας στα νοσοκομεία όπου ακρωτηριασμένοι θα αποκαθιστούν τα άκρα τους με πίστη και προσευχή ή κάτι τέτοιο- ωστόσο δεν παρατηρούμε ούτε ένα τέτοιο πράγμα). Παρομοίως, ο αθεισμός προβλέπει ότι οι μόνιμοι ισχυρισμοί περί θαυμάτων που θα «επιβιώσουν από τον έλεγχο», είναι ισχυρισμοί που ποτέ δεν θα διερευνηθούν αξιόπιστα- και ότι κάθε φορά που ένας ισχυρισμός περί θαυμάτων δέχεται τον κατάλληλο έλεγχο, διαλύεται. Και ιδού, αυτό είναι επίσης αυτό που βλέπουμε. Έτσι, και πάλι, αυτό που παρατηρούμε είναι ακριβώς αυτό που αναμένεται στον αθεισμό, και καθόλου αυτό που περιμένουμε στον θεισμό. Έτσι, ακόμη και οι αποδείξεις των θαυμάτων διαψεύδουν τον θεισμό και επιβεβαιώνουν τον αθεισμό. [Χωρίς να παραβλέψουμε το γεγονός ότι δεν γίνονται θαύματα παράλογα, όπως αποκατάσταση σωματικής αναπηρίας, ή επανάκτηση χαμένων άκρων].

3.6.1 (7α) Το επιχείρημα από τα Θαύματα αν υπήρχε Θεός:

Απλώς δεν είναι αλήθεια ότι ο Θεός θα απείχε από το να κάνει θαύματα προς όφελός μας και προς την εποικοδόμησή μας. Πράγματι, οι θειστές αντιφάσκουν επανειλημμένα μεταξύ τους σε αυτό το σημείο, επιμένοντας συνεχώς ότι δεν θα το έκανε ποτέ αυτό, ενώ την επόμενη μέρα επιμένουν ότι το έκανε και επομένως τα θαύματα αποδεικνύουν ότι υπάρχει και ότι τα ήθελε. Διάλεξε μια λύση. Σε κάθε περίπτωση, αν ήσουν Θεός, το «τα χέρια μακριά» δεν είναι ο τρόπος που θα συμπεριφερόσουν. Δεν είναι καν ηθικός ο τρόπος που θα μπορούσες να συμπεριφερθείς. Να κάθεσαι άπραγος και να παρακολουθείς παιδιά να βιάζονται, σκλάβους να μαστιγώνονται, χαρακώματα να δηλητηριάζονται με αέρια, εργάτες να πέφτουν κατά λάθος στον θάνατο, ηφαίστεια να καίνε χωρικούς, επιδημίες να τερματίζουν εκατομμύρια ζωές στη δυστυχία; Αυτό είναι κατάφωρα ανήθικο. Και είσαι Παντοδύναμος, θυμάσαι; Και δεν περιορίζεσαι από τίποτα (χρόνο, πόρους, σοφία). Μπορείς να προσφέρεις διάσωση σε λογικό μέτρο, ακριβώς όσο είναι σωστό και καλό, ούτε πολύ αναμεμειγμένος ούτε πολύ αμελής. Επομένως, καμία δικαιολογία δεν απαντά εδώ.

Πολύ απλά, «ο θεισμός προβλέπει ότι τα θαύματα θα είναι συνηθισμένα και φυσικά

ανεξήγητα (π.χ. θα υπήρχαν χριστιανικές πτέρυγες θεραπείας στα νοσοκομεία όπου ακρωτηριασμένοι θα αποκαθιστούν τα άκρα τους με πίστη και προσευχή ή κάτι τέτοιο- ωστόσο δεν παρατηρούμε ούτε ένα τέτοιο πράγμα).» Όπως ήδη ανέφερα, η επιστήμη θα έπρεπε να είχε επιβεβαιώσει ότι ο κόσμος είναι γεμάτος με το υπερφυσικό. Αντίθετα όμως, διαπίστωσε το αντίθετο. Αλλά αν υπήρχε Θεός, δεν θα είχαμε βρει αυτό. Θα είχαμε βρει το υπερφυσικό άφθονο, αξιόπιστο επαληθεύσιμο και καλά μελετημένο. Μια κυβέρνηση μπορεί να ισχυριστεί κανείς ότι υπάρχει μόνο εάν κυβερνά. Σε περίπτωση πλήρους απουσίας οποιασδήποτε κυβέρνησης, το μόνο συμπέρασμα είναι ότι μια κυβέρνηση δεν υπάρχει. Ενώ, στην τακτική αποδεδειγμένη παρουσία μιας κυβέρνησης - η οποία αναλαμβάνει δράση και εκπληρώνει τις ευθύνες της ως ποιμένας, προστάτης και δάσκαλος - τότε θα είχαμε στοιχεία για κάτι τέτοιο. Και τότε θα είχαμε ένα επιχείρημα από θαύματα που πραγματικά θα λειτουργούσαν.

3.7 (8) Το ηθικό επιχείρημα υπέρ του Θεού:

Αν ο **αθεϊσμός** είναι αληθινός, εξακολουθεί να ισχύει ότι:

(α) όλοι θέλουμε να ζούμε σε έναν δίκαιο και ευγενικό και τίμιο κόσμο, η οποία επιθυμία είναι επαρκής λόγος για να προσπαθήσουμε να δημιουργήσουμε έναν τέτοιο κόσμο (βασικά, αν δεν θέλετε ο κόσμος να είναι ανήθικος, τότε έχετε ήδη επαρκή λόγο να είστε ηθικοί)- και

(β) είμαστε κοινωνικά ζώα, και τα κοινωνικά ζώα πρέπει να είναι δίκαια και ευγενικά και τίμια για να συνεργάζονται καλά, και πρέπει να συνεργάζονται καλά για να βελτιστοποιήσουν την επιβίωση και να πραγματοποιήσουν τους στόχους τους (πράγματι, αρκεί να συγκρίνει κανείς τις ηθικές κοινωνίες με τις ανήθικες κοινωνίες για να δει τη διαφορά, η οποία παρατήρηση είναι κάτι παραπάνω από επαρκής λόγος για να είμαστε ηθικοί), και

(γ) περισσότερη και βαθύτερη χαρά και ικανοποίηση προέρχεται από το αίσθημα συμπόνιας με τους άλλους και από την αγάπη για την αλήθεια (η αγάπη για το ψέμα, αντίθετα, θα έχει πάντα ως αποτέλεσμα την υιοθέτηση αυτοκαταστροφικών ή αυτοαπογοητευτικών συμπεριφορών- ενώ η συμπόνια είναι απαραίτητη για να βιώνει κανείς εικονικά τη χαρά και την ευτυχία των άλλων).

Έτσι, ο αθεϊσμός προβλέπει τρεις λόγους που παρακινούν τους ανθρώπους να αναπτύξουν μια κοινή ηθική με επίκεντρο τη συμπόνια, την ειλικρίνεια, τη δικαιοσύνη και τη συνεργασία. Αλλά το πιο σημαντικό είναι ότι **ο αθεϊσμός προβλέπει ότι οι ηθικοί κανόνες θα προέρχονται μόνο από τα ανθρώπινα όντα, και επομένως θα αρχίσουν με βαθιά ελαττώματα, και θα βελτιώνονται με πειράματα για πολύ μεγάλο χρονικό διάστημα** (κάθε βελτίωση θα έρχεται μετά από εμπειρική παρατήρηση της κοινωνικής δυσφορίας, δυσαρέσκειας και σπατάλης που προέρχεται από ελαττωματικά ηθικά συστήματα). Και ο αθεϊσμός προβλέπει επίσης ότι αυτό θα συμβεί μόνο αργά μέσα σε χιλιάδες χρόνια, επειδή οι άνθρωποι είναι ατελείς λογικοί. Και αυτό ακριβώς παρατηρούμε. Αρκεί να δείτε τα παραδείγματα της δουλείας και της υποταγής των γυναικών στη Βίβλο.

Αντίθετα, ο **θεισμός** προβλέπει ένα σύμπαν που διέπεται άμεσα από τους νόμους της δικαιοσύνης, ή μια ευγενική και δίκαιη διαχείριση, ή τη θέσπιση και διδασκαλία της θεικής δικαιοσύνης και του ελέους, παντού, από την αρχή. Αλλά δεν παρατηρούμε τέτοιους νόμους ενσωματωμένους στο σύμπαν, ούτε διαχειριστές ή εφαρμοστές του νόμου εκτός από εμάς, και κανέναν τέλειος ηθικός κώδικας δεν υπήρξε πουθενά σε όλη την ιστορία. Οι καλύτερες ηθικές αρχές πάντα απλά εξελίσσονταν αργά από την ανθρώπινη δοκιμή και το λάθος (βλ. το βιβλίο του Pinker *Better Angels of Our Nature* και το βιβλίο του Shermer *The Moral Arc*). Έτσι, οι αποδείξεις της ανθρώπινης ηθικής (που ξεκινάει άθλια και βελτιώνεται σιγά σιγά από τους ανθρώπους επί χιλιάδες χρόνια προς την κατεύθυνση που θα έκανε τις κοινωνίες τους καλύτερες γι' αυτούς) είναι ξεκάθαρες αποδείξεις κατά του Θεού, όχι αποδείξεις υπέρ του Θεού. Βλέπε Η πραγματική βάση ενός ηθικού κόσμου και Η ηθική λογική: Μερικά πράγματα που πρέπει να σκεφτούμε.

3.7.1 (8α) Το ηθικό επιχείρημα αν υπήρχε Θεός

Στους θεϊστές αρέσει πολύ αυτό. Επιμένουν ότι η ηθική αποδεικνύει τον Θεό. Αλλά οι ηθικές αρχές που προέρχονται από τους «θεούς» είναι αποδεδειγμένα βάρβαρες και ψευδείς. Η πραγματικότητα δεν θα λειτουργούσε έτσι αν υπήρχε πραγματικά Θεός:

ο αθεϊσμός προβλέπει ότι οι ηθικοί κανόνες θα προέρχονται μόνο από τα ανθρώπινα όντα, και επομένως θα αρχίσουν με βαθιά ελαττώματα, και θα βελτιώνονται με πειράματα για πολύ μεγάλο χρονικό διάστημα (κάθε βελτίωση θα έρχεται μετά από εμπειρική παρατήρηση της κοινωνικής δυσφορίας, δυσαρέσκειας και σπατάλης που προέρχεται από ελαττωματικά ηθικά συστήματα). Και ο αθεϊσμός προβλέπει επίσης ότι αυτό θα συμβεί μόνο αργά μέσα σε χιλιάδες χρόνια, επειδή οι άνθρωποι είναι ατελείς λογικοί. Και αυτό ακριβώς παρατηρούμε. Αρκεί να δείτε τα παραδείγματα της δουλείας και της υποταγής των γυναικών στη Βίβλο.

Αντίθετα, ο θεϊσμός προβλέπει ένα σύμπαν που διέπεται άμεσα από τους νόμους της δικαιοσύνης, ή μια ευγενική και δίκαιη διαχείριση, ή τη θέσπιση και διδασκαλία της θεϊκής δικαιοσύνης και του ελέους, παντού, από την αρχή. Αλλά δεν παρατηρούμε τέτοιους νόμους ενσωματωμένους στο σύμπαν, ούτε διαχειριστές ή εφαρμοστές του νόμου εκτός από εμάς, και κανέναν τέλειο ηθικός κώδικας δεν υπήρξε πουθενά σε όλη την ιστορία. Οι καλύτερες ηθικές αρχές πάντα απλά εξελίσσονταν αργά από την ανθρώπινη δοκιμή και το λάθος

Έχουμε ήδη καλύψει την προσδοκία ότι, αν ήσουν Θεός, θα μας έδινες «ένα σύμπαν που διέπεται άμεσα από νόμους δικαιοσύνης ή μια ευγενική και δίκαιη διαχείριση» νωρίτερα. Εδώ το δεύτερο σημείο προστίθεται σε αυτό: θα διασφάλιζες επίσης «τη θέσπιση και τη διδασκαλία της θεϊκής δικαιοσύνης και του ελέους, παντού, από την αρχή». Η δουλεία θα ήταν παράνομη από την Πρώτη Μέρα. Ομοίως, η ισότητα των φύλων, τα ανθρώπινα δικαιώματα και η δημοκρατία διδάσκονταν παντού (βλ. Justin Brierley on Moral Knowledge & the Problem of Evil). Και όλα τα Ιερά Βιβλία παντού θα το έλεγαν. Και αν κάποιος προσπαθούσε να το διαγράψει από οποιοδήποτε, θα υπερασπιζόσουν τον εαυτό σου ενάντια σε αυτό το έγκλημα συκοφαντίας και ανατροπής απλώς αναιρώντας το, καθιστώντας αδύνατη την αλλοίωση των ιερών βιβλίων, αποδεικνύοντας έτσι από μόνος του ότι ο Θεός υπήρξε και ότι πράγματι εγκρίνει τα όσα περιέχονται σε αυτά τα βιβλία. Εσείς, που είστε ένας λογικός και καλός άνθρωπος με απεριόριστα μέσα, δεν θα μπορούσατε να διανοηθείτε να κάνετε κάτι άλλο. Και αυτό θα ήταν απόδειξη για τον Θεό. Και τότε θα είχαμε ένα επιχείρημα από ηθικά γεγονότα που πραγματικά θα λειτουργούσε. [Το επιχείρημα της δημοκρατίας μάλλον είναι άστοχο, ο θεϊσμός στηρίζει και στηρίζεται ξεκάθαρα από την μοναρχία - βασιλεία, από την ιεραρχική - συγκεντρωτική δομή του].

3.8 (9) Το επιχείρημα από το νόημα της ζωής υπέρ του Θεού:

Η θέση: «Θα ήταν καλύτερα αν είχα ένα εκατομμύριο δολάρια, άρα έχω ένα εκατομμύριο δολάρια» δεν είναι καν ένα λογικά έγκυρο επιχείρημα για να ξεκινήσουμε. Έτσι, ο μόνος τρόπος για να φτάσουμε από το «η ζωή πρέπει να έχει κάποιο νόημα» στο «άρα υπάρχει Θεός» περιλαμβάνει ήδη δύο υποθέσεις: ότι η ζωή όντως έχει κάποιο νόημα η πρώτη και ότι μόνο ένας θεός θα μπορούσε να το προσφέρει η δεύτερη. Αλλά δεν υπάρχει καμία απόδειξη ότι η δεύτερη υπόθεση είναι αληθινή. Όσο για την πρώτη, αποδίδουμε εύλογα και εύκολα νόημα σε πράγματα όλη την ώρα μόνοι μας, χωρίς τη βοήθεια κανενός. Και αν ορίσετε το «νόημα» ως «κοσμικό εξωτερικό νόημα» και όχι ως «αυτό που εμείς ως άτομα εκτιμούμε για τη ζωή μας και τη ζωή των άλλων», σε μια προσπάθεια να κάνετε τη δεύτερη υπόθεση να είναι αληθινή, τότε δεν υπάρχει καμία απόδειξη ότι η πρώτη υπόθεση είναι αληθινή. Όπως και να έχει, δεν μπορείτε να φτάσετε στο συμπέρασμα αυτό.

Όλες οι αποδείξεις της ιστορίας και της επιστήμης βαραίνουν πολύ υπέρ του συμπεράσματος ότι είμαστε θνητοί και ότι πράγματι εκτιμούμε τη ζωή μας εξαιτίας αυτού του γεγονότος και όχι επειδή είμαστε αθάνατοι – πράγμα που θα καθιστούσε στην πραγματικότητα αυτή τη ζωή φτηνή σαν τη βρωμιά (αφού ο θάνατος δεν θα μας κόστιζε τίποτα, και η ζωή είναι καλύτερη και πολύ μεγαλύτερη στην άλλη πλευρά της). Η ζωή θα εξακολουθούσε να έχει αξία αν είμαστε αθάνατοι, αλλά όχι επειδή είμαστε αθάνατοι. Έχει αξία μόνο επειδή μπορεί να βιωθεί. Κάτι που μπορεί να κάνει ακόμα και ένας θνητός. Μπορείτε να βρείτε το πλήρες κείμενό του Richard Carrier σε αυτό το σημείο στο *Sense and Goodness without God*, III.7, «The Meaning of Life», σελ. 161-64 (και βλ. ευρετήριο, «The Meaning of Life»).

Στην πραγματικότητα, οι Προηγούμενες Αποδόσεις και όλοι οι Μπεϋζιανοί παράγοντες καθιστούν ένα μόνο συμπέρασμα πιθανό για όσους θέλουν να ζήσουν για πάντα: μόνο η μελλοντική τεχνολογία που έχει κατασκευαστεί από τον άνθρωπο είναι πιθανό να δώσει κάτι από αυτό το αποτέλεσμα, αν σκεφτούμε ότι ο μέσος όρος ζωής έχει διπλασιαστεί από τον Μεσαίωνα ήδη από αυτή τη διαδικασία και μόνο. **Εν τω μεταξύ, η ζωή έχει νόημα μόνο επειδή την εκτιμάμε, και εξαιτίας των πραγμάτων που εκτιμάμε γι' αυτήν. Το νόημά της προέρχεται από εμάς.** Αυτό δεν αυξάνει καθόλου την πιθανότητα ύπαρξης

ενός θεού. Αντιθέτως, το γεγονός ότι είμαστε θνητοί, και σε όλη την ιστορία πάντα επινοούσαμε το δικό μας νόημα για τη ζωή, και πάντα διαφορετικοί άνθρωποι εκτιμούσαν διαφορετικά τα πράγματα γι' αυτήν, είναι ακριβώς αυτό που περιμένουμε αν δεν υπάρχει θεός. Ενώ, πέρα από τις δικαιολογίες, δεν είναι όλα αυτά που περιμένουμε αν υπάρχει θεός.

3.8.1 (9α) Το επιχείρημα από το Νόημα της Ζωής αν υπήρχε Θεός:

Αυτό ίσως να είναι πιο δύσκολο να το κατανοήσει κανείς, δεδομένου ότι οι θεϊστές έχουν διαστρεβλώσει τόσο πολύ το γιατί είναι καλή η ζωή. Αν ήσουν Θεός, δεν θα σκεφτόσουν καν τον θάνατο ως κάτι που πρέπει να σχεδιάσεις σε κανέναν κόσμο. Απλώς θα φρόντιζες να μην μείνει κανείς στην απελπισία λόγω της πλήξης ή της ανίας ή οτιδήποτε υποτίθεται ότι είναι το «αρνητικό» της αιώνιας ζωής. Οι Χριστιανοί ήδη υποθέτουν ότι αυτό ισχύει - διαφορετικά η αιώνια ζωή στον Παράδεισο θα ήταν μια τρομερή προοπτική γι' αυτούς. Προφανώς, αν η αιώνια ζωή στον Παράδεισο είναι καλή, τότε η αιώνια ζωή απλά είναι καλή. Και οποιαδήποτε δικαιολογία προσπαθείς να ξεράσεις ή να βγάλεις από το στόμα σου γιατί δεν θα ήταν, θα αντικρούσει ταυτόχρονα τη δική σου θρησκεία (καταδικάζοντας τον δικό σου Παράδεισο ως Κόλαση) και την ύπαρξη του Θεού σου (ο οποίος, όντας Παντοδύναμος, μπορεί απλώς να λύσει κάθε «πρόβλημα» που ισχυρίζεσαι ότι έχεις για την αιώνια ζωή).

Η αναρώτηση για το νόημα της ζωής έχει σημασία μόνο σε κόσμους χωρίς Θεό. Αν υπάρχει Θεός, δεν θα υπήρχε κανένα πρόβλημα για να ανησυχείς. Θα ζούσες για πάντα και θα σου έλεγαν, όποτε επιλέγεις να ρωτήσεις, οι πιο σοφοί φίλοι σου τι είναι καλό στη ζωή και πώς να το αξιοποιήσεις στο έπακρο. Και θα ανακάλυπτες, αφού δοκιμάσεις τις συμβουλές τους, ότι ήταν αληθινές. Και αυτό θα ήταν απόδειξη για τον Θεό. Και τότε θα είχαμε ένα επιχείρημα από το νόημα της ζωής που πραγματικά λειτουργούσε ...

[Εδώ κάποιιοι θεϊστές θα πουν ότι η θνητότητά μας είναι ένα προστάδιο, μια δοκιμασία για την θεωρούμενη αιώνια ζωή, άρα το νόημα προέρχεται από εκεί. Φυσικά αυτό συχνά ούτε τους ίδιους δεν πείθει και ενώ θα έπρεπε να είναι ικανοποιημένοι από αυτό και να περιμένουν με ανυπομονησία τον θάνατο αφού θα είναι υποτίθεται η πύλη για την αιωνιότητα, δείχνουν να φοβούνται τον θάνατο

σαν τον διάβολο. Από την άλλη κάνει τον Θεό να φαίνεται ότι πειραματίζεται με τις ατέλειες των δημιουργημάτων του, ώστε να ξεσκαρτάρει τα προβληματικά που ο ίδιος έφτιαξε έτσι, από αγάπη φυσικά. Αν ήσασταν εσείς θεός θα κάνατε τέτοιου είδους πειράματα; Θα τιμωρούσατε τα ατελή όντα (δικής σας κατασκευής έτσι;) με αιώνια καταδίκη; Φυσικά η ιδεοληψία αυτή δεν αποδεικνύει τίποτα για τον Θεό αφού προϋποθέτει την ύπαρξή του].

3.9 (10) Το επιχείρημα του Σούπερμαν υπέρ του Θεού:

Κάθε θρησκεία έχει το δικό της επιχείρημα του Σούπερμαν. Ο Μορόνι, ο Ιησούς, ο Μωάμεθ, ο Μωυσής, ο Βούδας, ακόμη και ο Λάο Τσε, ισχυρίζονται ότι απέδειξαν υπερφυσικά αληθινές τις θρησκευτικές τους διδασκαλίες με θαυματουργές επιδείξεις της δύναμής τους. «Ο Σούπερμαν μας υπάρχει, άρα ο Θεός μας υπάρχει». Όλα αυτά τα επιχειρήματα καταρρέουν με τον ίδιο τρόπο: όταν βάζετε όλα τα αποδεικτικά στοιχεία πίσω, ο παράγοντας Bayes και οι Προγενέστερες Αποδείξεις εγγυώνται ότι όλα αυτά είναι απλά κατασκευασμένες ιστορίες. Και επειδή δεν είναι αληθινά, αποτυγχάνουν ως επιχειρήματα. Ένας αληθινός Θεός δεν θα παρήγαγε ιστορίες που μοιάζουν ακριβώς σαν να είναι επινοημένες, και στη συνέχεια δεν θα παρουσίαζε καμία επαρκή απόδειξη ότι είναι αληθινές. Ο Carrier αναλύει λεπτομερώς την Μπεϋζιανή λογική για αυτό το θέμα στον Χριστιανισμό στο βιβλίο *The Christian Delusion* (“Why the Resurrection Is Unbelievable”) και ακόμη περισσότερο στο βιβλίο *The End of Christianity* (“Christianity’s Success Was Not Incredible”).

3.9.1 (10α) Το επιχείρημα του Σούπερμαν αν υπήρχε Θεός:

Αυτό είναι περίεργο γιατί είναι στην πραγματικότητα κάπως ηλίθιο. Οι θεοί δεν έχουν μεγαλύτερη ανάγκη από υπεράνθρωπους παρά από διαστημόπλοια. Γιατί να ασχολούμαστε με τον Ιησού; Ο Θεός μπορεί απλώς να κάνει ό,τι κάνει ο Ιησούς, παραλείποντας ένα περιττό βήμα. Υποθέτω ότι γι’ αυτό οι Χριστιανοί συνηθίζουν να επιμένουν στην εντελώς ασυνάρτητη ανοησία της Αγίας Τριάδας, αλλά ακόμα και τότε, αυτή είναι μια άλλη ηλίθια περίπλοκη κατασκευή του Rube Goldberg

(που είδαμε και νωρίτερα) που κανένας πραγματικός Θεός δεν θα είχε ποτέ ανάγκη. Οι υπεράνθρωποι είναι απλώς μια χαζή ιδέα. Και αν ήσουν Θεός, δεν θα σκεφτόσουν ποτέ μια τόσο ηλίθια ιδέα. Έχεις απεριόριστα μέσα. Θα τακτοποιούσες όλα όσα χρειάζεσαι μόνος σου.

Αλλά ακόμα κι αν ήσασταν απλώς ιδιότροποι και έτσι δημιουργούσατε ένα JesusBot για να χειρίζεστε τον φόρτο εργασίας σας για αστείες ιστορίες, πάλι δεν θα «παράγετε ιστορίες» γι' αυτές «που μοιάζουν σαν να είναι επινοημένες και στη συνέχεια δεν θα παρουσίαζαν επαρκή στοιχεία για να τις αποδεικνύουν αληθινές». Θα ήταν κατάλληλες για τον σκοπό τους. Κανείς δεν κατασκευάζει ένα bot το οποίο μετά θα κρύβει, ώστε κανείς να μην μπορεί να το χρησιμοποιήσει. Το JesusBot θα ήταν παντού όπου χρειαζόμασταν, για να συμβουλευτούμε, να αναζητήσουμε παρηγοριά, να παίξουμε ρακέτες. Και θα υπήρχε μόνο ένας από αυτούς. Από την αρχή του χρόνου. Ή, σίγουρα, ίσως όχι «μόνο ένας», αλλά ίσως ακόμη και μια ομάδα από αυτούς, ανάλογα με την κλίμακα της ιδιοτροπίας σας. Αλλά ακόμα και τότε όλοι θα εγγυώνταν ο ένας για τον άλλον και θα συμφωνούσαν με τον Ένα Αληθινό Θεό, όχι να αντιφάσκουν ο ένας με τον άλλον ριζικά και να αρνούνται την πραγματικότητα ή τη νομιμότητα των άλλων (πόσο μάλλον να κρύβονται, να αποφεύγουν να είναι χρήσιμοι και να βασίζονταν σε απίθανα γραμμένες, μη τεκμηριωμένες μυθολογίες).

Δεν υπάρχει άλλος πιθανός τρόπος να εξελιχθεί ο κόσμος από αυτόν (εκτός από το να μην σπαταλάει ο Θεός χρόνο σε τέτοιες άσκοπες σπατάλες). Αλλά τότε θα είχαμε έναν ισχυρισμό από τον υπεράνθρωπο μας που θα είχε αποτέλεσμα.

4 Συμπέρασμα

Στις πρώτες περιπτώσεις μπορείτε να δείτε τώρα πώς οποιοδήποτε επιχείρημα υπέρ της ύπαρξης του Θεού μπορεί να μετατραπεί σε επιχείρημα κατά του Θεού (α) συμπεριλαμβάνοντας όλα τα στοιχεία που ο θεϊστής αγνοεί επιδεικτικά και στη συνέχεια (β) δείχνοντας πώς αυτό συνεπάγεται έναν ισχυρό Μπεϋζιανό παράγοντα κατά της ύπαρξης του Θεού (ή, επίσης, μια ισχυρή Προγενέστερη Απόδειξη κατά της). Ο θεϊσμός βασίζεται στην απόκρυψη στοιχείων και αποδείξεων. Αποκρύπτοντας τις αποδείξεις της ιστορίας, που καθιστούν τον Θεό τη λιγότερο πιθανή εξήγηση για οτιδήποτε, και στη συνέχεια αποκρύπτοντας τις συγκεκριμένες αποδείξεις που καταρρίπτουν κάθε λόγο για να πιστέψει κανείς

στον Θεό. Η Μπεϋζιανή αντι-απολογητική τα αποκαλύπτει και τα διορθώνει όλα αυτά.

Είδαμε τέλος όλα αυτά τα επιχειρήματα υπέρ, όλα, το κάθε ένα χωριστά, μπορούν να μετατραπούν σε επιχειρήματα κατά του Θεού επιπλέον αν θεωρούσαμε ότι όντως υπάρχει Θεός. Υπάρχουν επομένως αμέτρητοι περισσότεροι τρόποι με τους οποίους ο κόσμος θα ήταν διαφορετικός. Και το ξέρετε αυτό. Επειδή είστε ένα άτομο ικανό για ηθική και ορθολογική σκέψη. Ξέρετε τι είναι πιθανό και τι όχι, όποτε μπορεί να σας δοθούν απεριόριστα μέσα και σοφία. Όλες οι προσπάθειες να υποστηρίξετε το αντίθετο είναι παράλογες, επειδή επιχειρούν να διαψεύσουν μια πιθανότητα με απλές πιθανότητες - συνήθως πιθανότητες που είναι εξαιρετικά απίθανες, αλλά πάντα πιθανότητες που δεν γνωρίζετε ότι είναι αληθινές. Και επομένως κανένα συμπέρασμα στο οποίο καταλήγετε με αυτά δεν είναι κάτι που μπορείτε να ισχυριστείτε ότι γνωρίζετε ότι είναι αληθινό. Και επομένως δεν μπορείτε να δικαιολογήσετε την πίστη σε καμία από αυτές τις δικαιολογίες. Αλλά μπορείτε να δικαιολογήσετε την πίστη στα συμπεράσματα που αναλύονται εδώ. *Δεδομένων των πληροφοριών που έχετε τώρα στη διάθεσή σας, αυτά είναι στην πραγματικότητα τα πιο πιθανά πράγματα που θα βλέπαμε αν υπήρχε ποτέ κάποιος Θεός που αξίζει να τον μάθουμε.*

Το κείμενο προέρχεται από τις δύο αυτές δημοσιεύσεις σε ανάμειξη :

Bayesian Counter-Apologetics: Ten Arguments for God Destroyed (2017)

<https://www.richardcarrier.info/archives/11868>

Ten Ways the World Would Be Different If God Existed (2023)

<https://www.richardcarrier.info/archives/26502>

Εικόνα: <https://br.pinterest.com/pin/472174342159170816/>

Για την μετάφραση και τελική παρουσίαση

Φιλίστωρ